J. R. R. Tolkien

Aldarion a Erendis

Námořníkova žena

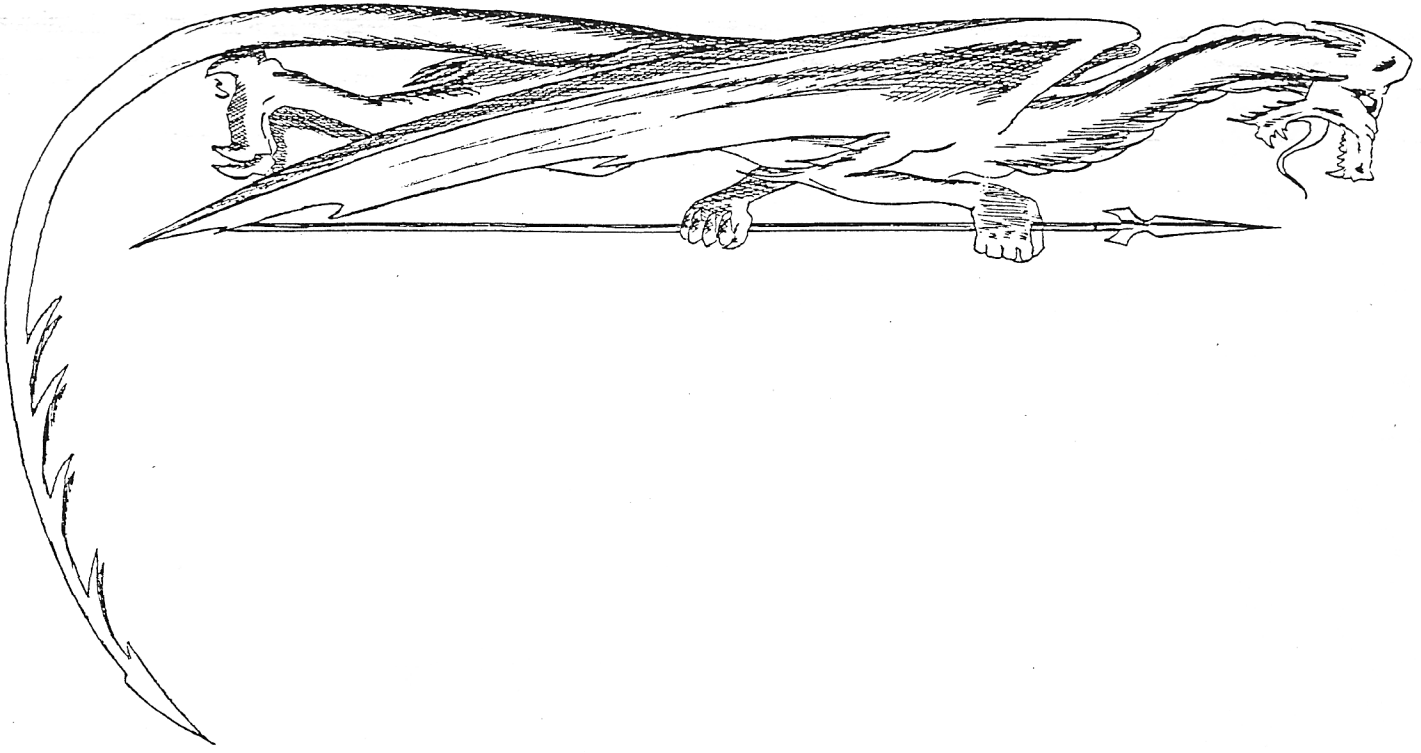

POPIS OSTROVA NÚMENORU

Pojednání o Ostrově Númenor, které zde následuje, se odvozuje z popisů a jednoduchých náčrtků, jež byly dlouho uchovávány v záznamech Králů Gondoru. Ve skutečnosti představují jen malou část všeho, co bylo napsáno, neboť Númenorejští učenci vytvořili mnoho přírodozpytných a zeměpisných pojednání; ale tyto jako téměř vše z umění a věd Númenoru na jeho vrcholu zmizely při Pádu.

Dokonce i ty doklady, které byly uchovávány v Gondoru nebo v Imladris (kde Elrond opatroval zbylé poklady Severního Númenorejského království) byly uchráněny před ztrátou a zničením pouze díky opo-menutí. Neboť ačkoli přeživší ve Středozemi „toužili", jak říkali, po Akallabeth, Padlém, a nikdy ani po dlouhých věcích nepřestali na sebe do jisté míry pohlížet jako na vyhnance (když už bylo jasné, že Země Daru byla odejmuta a Númenor zmizel navždy), všichni až na výjimky považovali studování toho, co zůstalo z jeho historie, za bezcenné, plodící jen marnou lítost. Příběh o Ar-Pharazônovi a jeho bezbožné armádě je vše, co bylo v pozdějších Věcích všeobecně známo.

Země Númenor se obrysem podobala pěticípé hvězdě nebo pentagramu se střední částí širokou asi dvěstěpadesát mil od severu k jihu a od západu k východu, která byla rozšířena o pět poloostrovních výběžků. Tyto výběžky byly považovány za samostatné kraje a jmenovaly se Forostar (Severní země), Andustar (Západní země), Hyarnustar (Jihozápadní země), Hyarrostar (Jihovýchodní země) a Orrostar (Východní země). Střední část se nazývala Mittalmar (Vnitrozemí) a neměla pobřeží, mimo zemi u Rómenny a konce jejího zálivu. Avšak malá část Mittalmaru byla oddělena od zbytku a nazývána Arandor, Královská země. V Arandoru ležel přístav Rómenna, Meneltarma a Armenelos, Město králů; a vždy to byl nejlidnatější kraj Númenoru.

Mittalmar se vyvyšoval nad výběžky (neuvažujíce výšku jejich hor a kopců); byl to kraj lučin a nízkých pahorků a rostlo zde málo stromů. Blízko středu Mittalmaru stála vysoká hora nazývaná Meneltarma, Nebeský pilíř, zasvěcená uctívání Eru Ilúvatara. Ačkoli nižší svahy hory byly pozvolné a porostlé travou, zvedala se stále příkřeji a na vrchol se vyšplhat nedalo; ale byla na ni vytesána spirálovitě se vinoucí stezka, jež začínala při jejím úpatí na jihu a končila u severního okraje vrcholku. Neboť vrchol byl trochu zploštělý a prostorný a mohl pojmout velké množství lidí; ale zůstal nedotčený v průběhu celé historie Númenoru. Nikdy tam nestála žádná stavba, žádný oltář, dokonce ani hromada neopra-

covaných kamenů; a Númenorejci za dnů své slávy neměli žádnou jinou podobu chrámu až do příchodu Saurona. Nikdy tam nebyla přinesena zbraň nebo nástroj a nikdo tam nesměl promluvit, vyjma Krále. Jen třikrát do roka Král promlouval, skládaje modlitbu za přicházející rok na *Erukyermë* v prvních dnech jara, chválu Eru Ilúvatara na *Erulaitalë* o letním slunovratu a díkůvzdání jemu na *Eruhantalë* na konci podzimu. Tehdy král pěšky vystoupil nahoru, následován velkým zástupem lidí oděných v bílé a ověnčených, ale mlčících. Jindy směli lidé vyšplhat na vrchol sami nebo společně; ale říká se, že ticho bylo takové, že ani kdyby tam byl dopraven cizinec neznalý Númenoru a celé jeho historie, neodvážil by se promluvit nahlas. Žádný pták tam nikdy nevyletěl, kromě orlů. Jestliže se kdokoli přiblížil k vrcholu, ihned se objevili tři orlové a usedli na tři skály blízko západního okraje; ale v čase tří modliteb nesestupovali, zůstávajíce na obloze a vznášejíce se nad lidem. Byli nazýváni Svědkové Manwëho a věřilo se, že je vyslal z Amanu, aby střežili Svatou horu a celou zemi.

Základna Meneltarmy se zvolna svažovala do okolní planiny a vybíhala pěti dlouhými hřebeny jako kořeny ve směru pěti výběžků pevniny; říkalo se jim Tarmasundar, Kořeny Pilíře. Podél vrcholu jihozápadního hřebene se stoupající stezka blížila k hoře, a mezi tímto hřebenem a tím na jihovýchodě se země svažovala do mělkého údolí. To se jmenovalo Noirinan, Údolí hrobek, neboť na jeho začátku byly ve skále u základů hory vytesány komory, v nichž byly hrobky Králů a Královen Númenoru.

Ale z největší části byl Mittalmar zemí pastvin. Na jihozápadě byly zvlněné travnaté pahorky; a tam, v Emerii, byl hlavní kraj ovčáků.

Forostar byl nejméně úrodnou částí; kamenitou, málo zalesněnou, jen na západních svazích náhorních vřesovišť byly jedlové a modřínové lesy. Směrem k severu se země zdvihala do skalnaté vysočiny a tam se velký Sorontil příkře vypínal z moře v obrovských útesech. Zde bylo sídlo mnoha orlů; a v tomto kraji Tar-Meneldur Elentirmo postavil vysokou věž, z níž mohl pozorovat pohyby hvězd.

Andustar byl v severní části také skalnatý, s vysokými jedlovými lesy hledícími na moře. Měl tři malé zátoky směrem na západ, zařízuté do vysočiny; ale zde na mnoha místech útesy nesahaly až ke břehu moře a při jejich úpatí se rozkládala plochá země. Nejsevernější z nich byla nazývána Zátoka Andúnië, neboť tam byl velký přístav Andúnië (Západ slunce) a město na břehu a mnoho dalších sídel šplhajících na příkré svahy za ním. Většina jižní části Andustaru byla úrodná a byly tam také velké lesy; březové a bukové ve vyšších polohách a v nižších údolích dubové a jilmové. Mezi výběžky Andustaru a Hyarnustaru byla velká zátoka, která se jmenovala Eldanna, neboť hleděla k Eressëi. Země kolem ní, chráněné ze severu a otevřené západnímu moři, byly teplé a nejvíce tam pršelo. Ve středu zátoky Eldanna byl nejkrásnější ze všech přístavů Númenoru, Zelený Eldalondë, a sem v dřívějších dnech rychlé bílé lodi Eldar z Eressëy připlouvaly nejčastěji.

Všude kolem tohoto místa, nahoře na přímořských svazích a daleko do vnitrozemí, rostly stále zelené a vonné stromy, přinesené ze západu, a tak se jim tam dařilo, že Eldar říkali, že je to téměř tak krásný přístav jako na Eressëe. Byly největším potěšením Númenoru a zpívalo se o nich v mnoha písních dlouho poté, co byly zničeny navždy, neboť jen málo jich kvetlo na východ od Země Daru: *oiolairë* a

lairelossë, nessamelda, vardarianna, taniquelassë a *yavannamirë* s kulatými a rudými plody. Květy, listy a kůra vydávaly sladké vůně a celá země byla naplněna jejich směsicí; proto byly nazývány Nísimaldar, Vonné stromy. Mnohé, i když ne tak hojně, byly zasázeny a rostly i v jiných částech Númenoru; ale jedině zde rostly mohutné zlaté stromy *malinornë*, dosahujíce po pěti století výšky téměř stejné jako na Eressëe samotné. Jejich kůra byla stříbrná a hladká a větve trochu pozvednuté jako u buků; ale kmen měly vždy pouze jediný. Jejich listy jako ty bukové, ale větší, byly svrchu světle zelené a zespodu stříbrné, třpytící se ve slunci; na podzim neopadávaly, ale barvily se bledě zlatě. Na jaře měly zlaté květy v trsech jako třešeň, které kvetly celé léto; jakmile se květy rozvily, listy opadaly, takže na jaře a v létě měl háj *malinorni* koberec a střechu ze zlata, ale jeho sloupy byly šedě stříbrné.[1] Plodem byl oříšek se stříbrnou skořápkou; některé dal Tar-Aldarion, šestý Král Númenoru darem Králi Gil-galadovi z Lindonu. V té zemi se neuchytily, ale Gil-galad dal několik své příbuzné Galadriel a pod její mocí rostly a kvetly v střežené zemi Loth-lórien u řeky Anduiny, až poslední Vznešení elfové nakonec opustili Středozemi; ale nedosáhly výšky ani mohutnosti velkých hájů Númenoru.

V Eldalondë se vlévala do moře řeka Nunduinë a cestou vytvářela jezírko Nísinen, které bylo tak pojmenováno kvůli množství sladce vonících keřů a květů, jež rostly na jeho březích.

Hyarnustar byl v západní části kraj hornatý, s velkými útesy na západním i jižním pobřeží; ale na východě se rozkládaly velké vinice v teplém a úrodném kraji. Výběžky Hyarnustaru a Hyarrostaru se od sebe široce rozbíhaly a na těch dlouhých březích se moře a země stýkaly tak pozvolna jako nikde jinde v Númenoru. Zde ústil Siril, největší řeka země (neboť všechny ostatní kromě Nunduině na západě byly prudké a krátké bystřiny ženoucí se k moři), která pramenila pod Meneltarmou v údolí Noirinan a ubíhajíc Mittalmarem na jih, stala se na svém dolním toku pomalým proudem s mnoha zátočinami. Nakonec se vlévala do moře uprostřed zelených močálů a rákosin a množství jejich malých ramen si nalézalo své měnící se cesty velkými písčinami; neboť po mnoho mil se po obou březích rozkládaly široké bílé pláže a šedá štěrkoviště a zde také většinou sídlili rybáři ve vesnicích na pevné půdě uprostřed močálů a tůní, z nichž hlavní byla Nindamos.

V Hyarrostaru rostlo velké množství stromů rozmanitých druhů, také *laurinquë*, z nějž se lidé těšili pro jeho květy, neboť jiné užití neměl. Toto jméno dostal kvůli svým žlutým květům, jež visely v dlouhých hroznech; a někteří, kdo slyšeli od Eldar o Laurelinu, Zlatém stromu Valinoru, věřili, že pochází od onoho velkého Stromu, byv sem přinesen jako semínko Eldar z Eressëy; ale nebylo tomu tak. Od dnů Tar-Aldariona se objevily v Hyarrostaru velké plantáže pro opatřování dřeva na stavbu lodí.

Orrostar byl chladnější kraj, ale byl chráněn před studenými severovýchodními větry vysočinou, která vyvstávala ke konci výběžku; ve vnitřní oblasti Orrostaru se pěstovalo mnoho obilí, hlavně v částech blízko hranic Arandoru.

Celá země Númenor byla položena tak, jako by byla vyzdvižena z moře, ale nachýlená k jihu a trochu na východ, a kromě na jihu téměř všude spadala k moři v příkrých útesech. Ptáků, kteří sídlili blízko moře, plavali a potápěli se v něm, bylo v Númenoru nespočetně. Námořníci říkali, že i kdyby byli slepí, poznali by, že se jejich loď blíží

k Númenoru, podle velkého křiku ptáků na pobřeží; a když se nějaká loď blížila k zemi, mořští ptáci se vznesli ve velkých hejnech a poletovali nad ní, radostně ji vítajíce, neboť nikdy nebyli zabíjeni nebo záměrně rušeni. Někteří doprovázeli lodi na jejich plavbách, dokonce i ty, jež pluly do Středozemě. Stejně tak ve vnitrozemí Númenoru bylo ptáků nesčítaně, od *kirinki*, kteří nebyli větší než střízlíci, ale celí šarlatoví, s hlasy připajícími na hranici lidské slyšitelnosti, po velké orly, jež byli považováni za zasvěcené Manwëmu a nikdy nebyli pronásledováni, dokud nepřišly dny zla a nenávisti k Valar. Neboť dva tisíce let, od dnů Elrose Tar-Minyatura až do časů Tar-Ancalimona, syna Tar-Atanamirova, bylo na vrcholku věže Králova paláce v Armenelosu hnízdo; a tam jeden pár vždy hnízdil a žil z dobrotivosti Krále.

V Númenoru všichni cestovali z místa na místo koňmo; neboť Númenorejci, muži i ženy, nacházeli v jízdě potěšení, a všichni lidé té země koně milovali, vážili si jich a vybraně je zaopatřovali. Koně byli navyklí poslouchat a odpovídat na zavolání na velkou dálku a ve starých příbězích se praví, že když vznikla velká láska mezi lidmi a jejich oblíbenými oři, ve velké nouzi mohli být povoláni pouhou myšlenkou. Proto silnice v Númenoru většinou nebyly dlážděné, nýbrž vybudované a udržované pro jízdu na koni, poněvadž kočáry a povozy se v raných stoletích používaly málo a těžké náklady se převážely po moři. Hlavní a nejstarší silnice vhodná pro vozy vedla od největšího přístavu Rómenny na východě do královského města Armenelosu a odtud do Údolí hrobek a k Meneltarmě; a tato cesta se brzy prodloužila do Ondosta uvnitř hranic Forostaru a odtud do Andúnië na západě. Po ní jezdily vozy, které vezly kámen ze Severních zemí, jenž byl nejvíce ceněn pro stavbu, a dřevo, na něž byly bohaté Západní země.

Edain si přinesli do Númenoru znalosti mnoha řemesel a mnoho řemeslníků, kteří nejen že uchovávali vlastní znalosti a zvyky, ale učili se u Eldar. Ale mohli si s sebou vzít jen málo materiálu, leda na své nářadí, a dlouho byly v Númenoru všechny kovy vzácné. Přinesli s sebou mnoho pokladů zlata, stříbra i drahokamů, ale v Númenoru tyto věci nenacházeli. Milovali je pro jejich krásu a byla to tato láska, jež v nich v pozdějších dnech probudila chtivost, kdy upadli do Stínu a ve svém jednání s menšími lidmi Středozemě se stali pyšnými a nespravedlivými. Od elfů z Eressëy za dnů jejich přátelství někdy dostávali dary zlata a stříbra a klenotů; ale tyto věci byly v raných staletích vzácné a ceněné, dokud se moc Krále nerozšířila na pobřeží Východu.

Některé kovy v Númenoru našli a jak jejich dovednost v dolování a tavení rychle vzrůstala, věci ze železa a mědi se staly běžnými. Mezi řemeslníky Edain byli také zbrojíři a díky učení u Noldor dosáhli velké zručnosti v kování mečů, ostří seker, hlavic kopí a nožů. Meče Cech zbrojířů koval stále, kvůli uchování znalostí, i když většina jejich práce byla využívána na utváření nástrojů pro užití v míru. Král a většina velkých náčelníků vlastnila meče jako dědictví po svých otcích;[2] a někdy věnovali meč jako dar svým dědicům. Pro Královu Dědici byl vykován nový meč, aby mu byl předán v den, kdy mu byl jeho titul udělen. Ale žádný muž v Númenoru nenosil meč a po dlouhé roky bylo v té zemi skutečně málo zbraní vyrobených pro válku. Měli sekery, kopí a luky a lukostřelba ve stoje i na koni byla hlavním sportem a zábavou Númenorejců. V pozdějších dnech, ve válkách ve Středozemi, to

byly luky Númenorejců, jež byly nejvíce obávané. „Muži z Moře," říkalo se, „posílají před sebou velký mrak, jako déšť změněný v hady nebo jako černé krupobití s ocelovými špicemi", v těch dnech velké oddíly Královых lučištníků používaly luky z oceli se žlábkem a černě opeřené šípy od hrotu k zářezu dlouhé plný loket.

Ale posádky velkých Númenorejských lodí dlouho přicházely mezi lid Středozemě neozbrojené, a ačkoli na lodích měli sekery a luky na kácení stromů a lov zvěře pro potravu na divokých pobřežích, jež nikomu nepatřily, nenosili je s sebou, když vyhledávali lidi na souši. Bylo pro ně skutečně bolestné, že když se Stín plížil podél pobřeží a lidé, s nimiž se přátelili, byli zastrašeni nebo se stali nepřátelskými, bylo železo proti nim užíváno těmi, jež s ním seznámili.

Nade všechny ostatní zájmy silní muži v Númenoru milovali Moře, plavání, potápění a malé loďky pro závody ve veslování nabo plachtění. Nejhouževnatější z lidu byli rybáři; ryb byla kolem celého pobřeží hojnost a vždy byly hlavním zdrojem potravy v Númenoru; všechna města, v nichž žilo mnoho lidí, ležela na pobřeží. Z rybářů většinou pocházeli námořníci, kteří, jak roky ubíhaly, stále více nabývali významu a úcty. Říká se, že když Edain poprvé vypluli na Velké Moře, plujíce za Hvězdou k Númenoru, elfí lodi, které je nesly, byly každá kormidlována jedním z Eldar vyslaných Círdanem; a když poté elfí kormidelníci odpluli a vzali s sebou většinu svých lodí, trvalo dlouho, než se Númenorejci sami odvážili na širé moře. Ale byli mezi nimi loďaři, kteří se vyučili u Eldar; a vlastním studiem a vynálezy zlepšovali své umění, až se odvážili vyplout dál na hlubší vody. Když od počátku Druhého věku uplynulo šestset let, Vëantur, Kapitán Královых lodí pod Tar-Elendilem, první vykonal plavbu do Středozemě. na své lodi Entulessë (což značí "Návrat") doplul do Mithlondu s jarními větry vanoucími od západu; vrátil se na podzim příštího roku. Poté se námořnictví stalo pro muže Númenoru příležitostí, jak prokázat odvahu a hrdinství; a Aldarion, syn Meneldura a jeho ženy, jež byla Vëanturovou dcerou, založil Společenstvo Odvážných, které sdružovalo všechny zkušené námořníky Númenoru, jak se praví v příběhu, jenž zde následuje.

POZNÁMKY

1 Tento popis mallornu je velice podobný tomu, který podal Legolas svým společníkům, když se blížili k Lothlórienu (Společenstvo Prstenu II 6)

2 Králův meč byl ve skutečnosti Aranrúth, meč Elu Thingola z Doriathu v Beleriandu, který přešel k Elrosovi od jeho matky Elwing. Dalším dědictvím byl Prsten Barahirův, velká Sekera Tuora, otce Eärendilova, a Luk Bregora z domu Beorova. Jedině prsten Barahira, otce Berena Jednorukého, přečkal Pád, neboť Tar-Elendil jej dal své dceři Silmarien a byl uchováván v Domě Pánů Andúnië, z nichž poslední byl Elendil Věrný, který unikl ze zkázy Númenoru do Středozemě. {Autorova poznámka} - Příběh Prstenu Barahirova je vypovězen v Silmarillionu, kap. 19, a jeho pozdější historie v Pánovi prstenů dodatek A(I 3 a 5). O „velké Sekeře Tuorově" není v Silmarillionu zmínka, ale je jmenována a popisována v prvotním "Pádu Gondolinu" (1916 - 1917), kde se říká, že v Gondolinu Tuor raději nosil sekeru než meč a v řeči lidu Gondolinu ji pojmenoval Dramborleg. V seznamu jmen doprovázejících příběh je Dramborleg překládán jako "Úderný sek": „...sekera Tuorova, jež mohla těžce udeřit jako palcát a sekat jako meč."

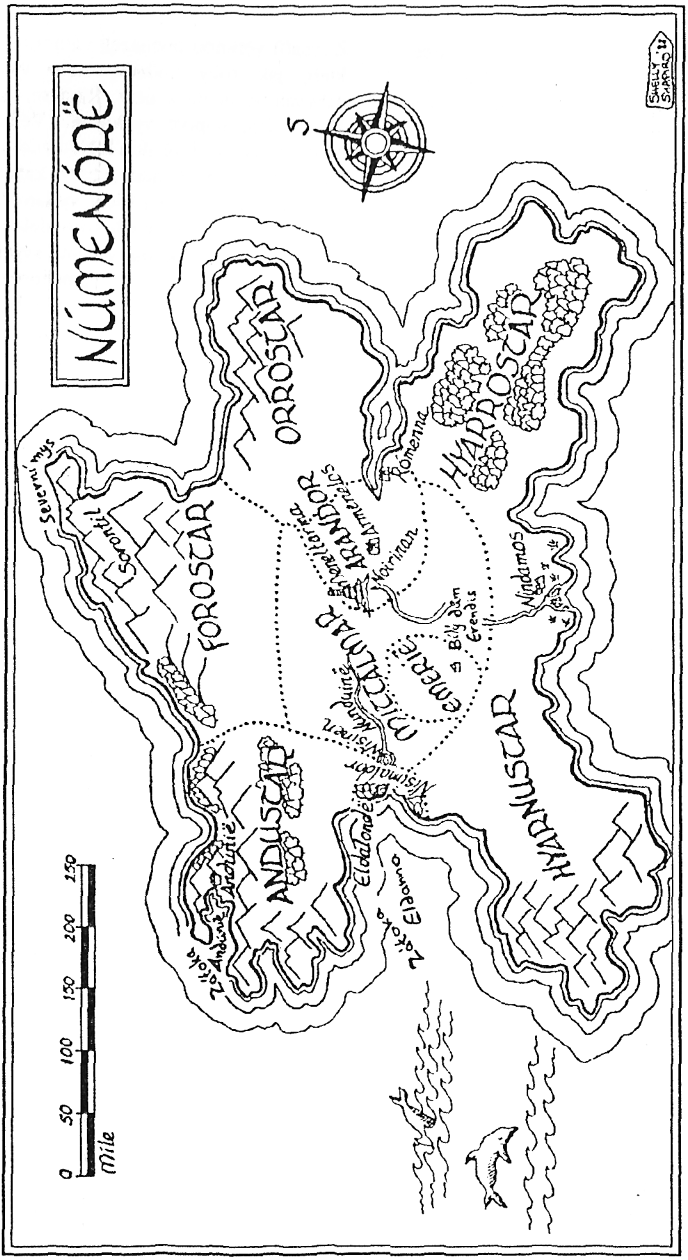
NÚMENÓRË
ORROSTAR
FOROSTAR
HYARROSTAR
ANDUSTAR
HYARNUSTAR
MITTALMAR
EMERIË
ARANDOR
Severní mys
Sorontil
Rómenna
Armenelos
Meneltarma
Noirinan
Nindamos
Nísimaldar
Andúnië
Zátoka Andúnië
Eldalondë
Zátoka Eldanna
0
50
100
150
200
250
Mile

ALDARION A ERENDIS

Námořníkova žena

Meneldur byl synem Tar-Elendila, čtvrtého krále Númenoru. Byl Královým třetím dítětem, neboť měl dvě sestry, Silmarien a Isilmë. Ta starší se provdala za Elatana z Andúnië; jejich synem byl Valandil, Pán Andúnië, z něhož dlouho poté vzešly rody králů Gondoru a Arnoru ve Středozemi.

Meneldur byl muž laskavé povahy, skromný, jenž dával přednost spíše činům ducha než těla. Vroucně miloval zemi Númenor a všechny věci v ní, avšak nedbal o Moře, jež ji oblévalo, neboť jeho mysl hleděla dál než ke Středozemi: zamiloval si nebe a hvězdy. Shromažďoval a studoval všechny dostupné pověsti Eldar a Edain o Eä a prostorách kolem Království Ardy a jeho potěšení bylo pozorování hvězd. Ve Forostaru (nejsevernější oblasti ostrova), kde byl vzduch nejprůzračnější, postavil věž, z níž mohl v noci přehlédnout celou oblohu a pozorovat všechny pohyby nebeských světel[1].

Když Meneldur převzal Žezlo, musel se z Forostaru přestěhovat a sídlil pak ve velkém domě Králů v Armenelosu. Byl dobrým a moudrým králem, ačkoliv nikdy nepřestal toužit, aby se vrátily dny, kdy mohl obohacovat své poznání nebes. Jeho choť byla žena velké krásy jménem Almarian. Byla dcerou Veantura, Kapitána Králova loďstva za vlády Tar-Elendila; a ačkoli ona sama neměla v lásce lodi a moře více než většina žen té země, její syn se v tomto podobal spíše svému dědu Veanturovi než svému otci.

Syn Meneldura a Almarian se jmenoval Anardil a mezi Králi Númenoru byl poté znám jako Tar-Aldarion. Měl dvě sestry, obě mladší než on: Ailinel a Almiel, z nichž starší si vzala Orchaldora, potomka domu Hadorova, syna Hatholdira, jenž byl Meneldurovým blízkým přítelem; synem Olchaldora a Ailinel byl Soronto, který se ve vyprávění objeví později.[2]

Aldarion, neboť tak je nazýván ve všech příbězích, rychle dospěl v muže vysoké postavy, silného těla a pevné mysli; byl zlatovlasý jako jeho matka, veselý i štědrý, ale pyšnější než jeho otec a mnohem svéhlavější. Od počátku miloval Moře a soustřeďoval se na umění stavby lodí. Severní kraje se mu pramálo líbily a všechen čas, který mu otec poskytl, trávil na pobřeží, především poblíž Rómenny, kde byl hlavní přístav Númenoru, největší loděnice a nejzručnější stavitelé lodí. Jeho otec po mnoho let nedělal nic, aby mu v tom bránil, těšilo ho, že se Aldarion cvičí v odvaze a v práci duševní i tělesné.

Aldariona velice miloval Veantur, jeho děd, a on často zůstával ve Veanturově domě na jižní straně Rómennského zálivu. Ten dům měl vlastní přístaviště, kde bylo vždy

připoutáno mnoho malých člunů, neboť Vëantur nikdy necestoval po souši, pokud mohl plout po vodě; a tam se již jako dítě Aldarion naučil veslovat a později ovládat plachty. Ještě než zcela dospěl, mohl velet lodi s mnoha muži a plavit se z přístavu do přístavu.

Jednou se stalo, že Vëantur pravil svému vnuku: „Anardilya, blíží se jaro a také den tvé plnoletosti" (neboť toho dubna mělo být Aldarionovi dvacet pět let). „Napadlo mě, jak to vhodně oslavit. Můj věk daleko převyšuje tvůj a nemyslím, že budu ještě často mít odvahu opustit můj krásný dům a požehnané břehy Númenoru; avšak alespoň ještě jednou bych se chtěl plavit po Velkém Moři a čelit severnímu a východnímu větru. Letos půjdeš se mnou a poplujeme do Mithlondu a uvidíme vysoké modré hory Středozemě a zelené pláně Eldar při jejich úpatí. Přívětivě tě uvítá Círdan Stavitel lodí a Král Gil-galad. Promluv o tom se svým otcem."[3]

Když mu Aldarion řekl o tomto podniku a požádal ho o dovolení vyplout, jakmile budou jarní větry příznivé, Meneldur tomu nechtěl svolit. Zamrazilo ho, jako by jeho srdce uhodlo, že se za tím skrývá víc, než lze předvídat. Ale když pohlédl na dychtivou tvář svého syna, nedal na sobě nic znát: „Čiň, jak tvé srdce touží, *onya*," řekl. „Budeš mi velmi chybět, ale bude-li kapitánem Vëantur a s požehnáním Valar budu žít s nadějí na tvůj návrat. Ale nezamiluj si Velké Země, ty, kdo jednoho dne musíš být Králem a Otcem tohoto Ostrova!"

Tak se stalo, že za jednoho slunného a svěžího rána krásného jara sedmistého dvacátého pátého roku Druhého věku syn Dědice Krále Númenoru[4] odplul ze země a ještě, než den minul, viděl ji třpytící se mizet za obzorem a poslední ze všeho štít Meneltarmy jako temný prst proti slunce západu.

Říká se, že Aldarion sám psal zápisky o všech svých cestách do Středozemě a byly dlouho uchovávány v Rómenně, ačkoli později byly všechny ztraceny. O jeho první cestě je známo jen málo, kromě toho, že uzavřel přátelství s Círdanem a Gil-galadem a putoval daleko do Lindonu a západního Eriadoru a podivoval se všemu, co viděl. Nevracel se po více než dva roky a Meneldur byl velmi znepokojen. Praví se, že toto zdržení způsobila jeho dychtivost naučit se vše, co mohl, od Círdana, jak o stavbě a řízení lodí, tak o budování zdí, jež by odolaly nenasytnosti moře.

V Rómenně i Armenelosu nastala velká radost, když lidé spatřili připlouvat velkou loď *Númerrámar* (což znamená "Západní křídla") a její zlaté plachty zrudlé zapadajícím sluncem. Léto pomalu končilo a blížilo se *Eruhantalë*.[5] Když Meneldur vítal svého syna ve Veanturově domě, zdálo se mu, že mladík zmužněl a jeho oči zjasněly, ale byly zahleděné do dálek.

„Co jsi viděl, *onya*, na svých dalekých cestách, co ti nejvíce utkvělo v paměti?"

Ale Aldarion, hledě na východ vstříc noci, mlčel. Nakonec odpověděl, ale tiše, jako někdo, kdo mluví sám k sobě: „Sličný elfí lid? Zelená pobřeží? Hory zahalené v mracích? Nečekané kraje mlhy a stínu? Nevím." Zmlkl a Meneldur poznal, že nevyslovil všechny své myšlenky. Neboť Aldarion propadl touze po Velkém Moři a lodi plující samotné mimo dohled země, nesené větry s pěnou u přídě k neznámým pobřežím a přístavům, a ta láska a touha ho až do konce života nikdy neopustily.

Vëantur už z Númenoru vícekrát

neodplul, ale Númerrámar dal Aldarionovi darem. Za tři roky si *Aldarion vyprosil svolení znovu vyplout* a zamířil k Lindonu. Byl pryč po tři roky a zanedlouho poté vyplul na novou výpravu a ta trvala čtyři roky, neboť se říká, že už mu nepostačovaly plavby do Mithlondu, ale začal prozkoumávat jižní pobřeží, za ústím Baranduiny, Gwathló a Angrenu a obeplul černý mys Ras Morthil a spatřil velkou Belfalaskou zátoku a hory Amrothovy země, kde stále sídlili elfové Nandor.[6]

V třicátém devátém roce svého věku se Aldarion vrátil na Númenor a svému otci přinesl dary od Gil-galada; neboť následujícího roku, jak už dlouho předtím ohlašoval, Tar-Elendil *postoupil Žezlo svému synu* a Tar-Meneldur se stal Králem. Tehdy Aldarion potlačil svou touhu a zůstal na čas doma pro radost svému otci; a v těchto dnech využíval znalostí o stavbě lodí, které získal od Círdana a uskutečnil opět mnoho ze svých vlastních myšlenek a začal také vysílat muže, aby zdokonalili přístavy a přístaviště, neboť stále dychtil stavět větší lodě. Ale opět na něj dolehla touha po Moři a znovu a znovu opouštěl Númenor; a jeho mysl se nyní obrátila k cílům, jichž nemohla dosáhnout jediná lodní posádka. Proto založil Společenstvo Odvážných, které se později proslavilo; k tomuto *bratrstvu se připojovali* ti nejhouževnatější a nejdychtivější námořníci, přístup do něho hledali i mladí muži z vnitrozemí Númenoru a Aldariona nazývali Velkým Kapitánem. V té době, nemaje ani pomyšlení na to, aby žil na zemi v Armenelosu, nechal si postavit loď, která by mu sloužila za příbytek, a pojmenoval ji proto *Eämbar*. Čas od času se na ní plavil z jednoho númenorejského přístavu do druhého, ale většinou kotvila u Tol Uinenu: to byl ostrůvek v Rómennské *zátoce, který tam umístila Uinen, Paní* Moří.[7] Na Eämbaru byla slavnostní síň Společenstva Odvážných a tam byly uchovávány záznamy o jejich velkých cestách;[8] neboť Tar-Meneldur příliš *nepřál dobrodružstvím svého syna a* nezajímal se o příběhy z jeho cest, neboť věřil, že sám zasel sémě neklidu a touhy po vládě nad jinými zeměmi.

V té době se Aldarion svému otci odcizil a přestal otevřeně mluvit o svých plánech a touhách; ale Královna Almarian podporovala svého syna ve všem, co podnikal a Meneldur nechával věci jít svou cestou, neboť vzrůstal počet Odvážných i jejich věhlas mezi lidem a nazývali je *Uinendili*, ctitelé *Uinen, a jejich kapitána bylo stále* obtížnější kárat nebo zadržovat. V těch dnech byly lodi Númenorejců stále větší a měly hlubší ponor, takže mohly konat daleké cesty a nést mnoho mužů a velký náklad; a Aldarion býval z Númenoru často a dlouho vzdálen. Tar-Meneldur stále odporoval svému synu a omezil kácení stromů v Númenoru na stavbu lodí; takto Aldariona napadlo, že by stavební dříví mohl najít ve Středozemi, a proto tam hledal přístav pro opravu svých lodí. Na svých cestách podél pobřeží s úžasem hleděl na velké pralesy; a při ústí řeky, kterou Númenorejci nazývali Gwathir, Stínová řeka, založil Vinyalondë, Nový *přístav*.[9]

Ale když uplynulo téměř osmset let od začátku Druhého Věku, Tar-Meneldur přikázal svému synu zůstat nyní v Númenoru a na čas se vzdát svých cest na východ, neboť toužil prohlásit Aldariona Královým Dědicem, ve věku, kdy předchozí Králové Dědice prohlašovali. Tehdy se *Meneldur a jeho syn usmířili - pro ten* čas, a vládl mezi nimi klid a uprostřed

veselí a slavností byl Aldarion prohlášen dědicem ve stém roce svého věku a od svého otce obdržel titul a moc Pána Lodí a Přístavů Númenoru. Na hostinu v Armenelosu přišel jistý Beregar ze svého sídla na západě ostrova a s ním přišla jeho dcera Erendis. Tam si Královna Almarian poprvé povšimla její krásy, jaká byla v Númenoru jen zřídka vídána; neboť skrze dávné svazky Beregar pocházel z domu Beorova, ačkoli ne z královského rodu Elrose; a Erendis byla tmavovlasá a štíhlá, šedooká jako všichni z jejího rodu.[10] Erendis spatřila Aldariona, jak projížděl kolem, a neměla už oči pro nic jiného, než jeho krásu a skvělost jeho zjevu. Proto Erendis vstoupila do Královniny družiny a získala si také přízeň Krále; ale Aldariona vídala jen zřídka, neboť byl zaneprázdněn péčí o lesy, jsa znepokojen, že v budoucích dnech nebude v Númenoru dostatek stavebního dříví. Námořníci ze Společenstva Odvážných zakrátko zneklidněli, neboť byli nespokojeni s mnohem kratšími a vzácnějšími výpravami pod méně významnými veliteli, a když minulo šest let od vyhlášení Králova Dědice, Aldarion se rozhodl vyplout znova do Středozemě. Od Krále se mu dostalo jen neochotného svolení, neboť odmítl otcovo přání, aby zůstal v Númenoru a hledal si ženu; vyplul na jaře toho roku. Ale když se přišel rozloučit se svou matkou, spatřil v Královnině družině Erendis; a pohlédnuv na její krásu vytušil sílu, jež se v ní ukrývala.

Pak mu Almarian řekla: „Musíš znovu odejít, Aldarione, můj synu? Není tu nic, co by tě zadrželo v nejkrásnější ze zemí smrtelníků?"

„Zatím ne," odpověděl, „ale v Armenelosu jsou krásnější věci, než jaké může člověk najít někde jinde, dokonce ani v zemích Eldar ne. Ale mysl námořníků je rozpolcena a bojují sami se sebou; a mne stále drží touha po Moři."

Erendis věřila, že ta slova byla určena také jejím ušim a od té doby její srdce cele přilnulo k Aldarionovi, ačkoli bez naděje. V oněch dnech sice nebylo nutné, ať kvůli zákonu nebo zvyku, aby si ti z královského domu, ani Králův Dědic samotný, brali jen potomky Elrose Tar-Minyatura; ale Erendis soudila, že Aldarion stojí příliš vysoko. Ale přesto poté na žádného muže nepohlédla s přízní a všechny nápadníky odmítala.

Minulo sedm let, než se Aldarion vrátil a přinesl s sebou stříbrnou a zlatou rudu; a hovořil se svým otcem o své cestě a svých činech. Ale Meneldur pravil: „Raději bych měl tebe zde po svém boku, než jakékoli zprávy či dary z Temných zemí. To je úloha cestovatelů a obchodníků, ne Králova Dědice. K čemu je nám více zlata a stříbra, kromě toho, abychom se jimi pyšnili, zatímco jiné věci by posloužily stejně dobře? Královský rod potřebuje muže, který zná a miluje tuto zemi a lid, jemuž bude vládnout."

„Cožpak nezkoumám lidi po celý svůj život?" řekl Aldarion. „Dokážu je vést a vládnout jim, jak chci."

„Řekni raději některé muže, s nimiž jsi stejné mysli," odpověděl Král. „V Númenoru jsou také ženy; je jich méně než mužů a kromě své matky, kterou skutečně ovládáš, jak chceš, co o nich víš? Jednoho dne se přece musíš oženit."

„Jednoho dne!" vzkřikl Aldarion. „Ale ne dřív, než budu muset, a později, jestliže se mne někdo bude snažit do manželství nutit. Musím dělat jiné věci, které jsou pro mne důležité, neboť se k nim přiklání má mysl. 'Radosti se zříká žena námořníka'; a námořník, jenž zůstává svobodný a není

poután k pevnině, se dostane dále a lépe se učí, jak se vypořádat s Mořem."

„Dále, ale ne s větším užitkem," řekl Meneldur. „A ty se nevypořádáváš s Mořem, Aldarione, můj synu. Zapomínáš, že Edain zde sídlí z milosti Pánů Západu, že Uinen je k nám laskavá a Ossë je umírňován? Naše lodi jsou střeženy a vedou je jiné ruce než naše. Tak nebuď příliš pyšný, nebo by ta milost mohla pominout; a nemysli si, že se bude vztahovat na ty, kdo bez potřeby riskují vlastní život na skalách cizích pobřeží nebo v zemích mužů temnoty."

„K čemu je tedy našim lodím ona milost," namítl Aldarion, „jestliže se nemají plavit k žádným břehům a hledat to, co ještě nikdo nespatřil?"

Se svým otcem o těchto věcech vícekrát nemluvil, ale trávil své dny na lodi Eämbar ve společnosti Odvážných a stavbou lodi větší než všechny před ní: tu loď pojmenoval *Palarran*, Dálný poutník. Přesto nyní často potkával Erendis (což bylo přičiněním Královny) a Král, dozvěděv se o jejich setkáních, pocítil nepokoj, ale nebyl nespokojen. „Bylo by laskavější vyléčit Aldariona z jeho neklidu, dříve než získá srdce některé ženy."

„Jak jinak bys ho chtěl vyléčit, než láskou?" řekla Královna. „Erendis je ještě mladá," pravil Meneldur. Ale Almarian odpověděla: „Rodu Erendis nebyla dána taková délka života jako potomkům Elrosovým; a její srdce je už dobyto."[11]

Když byla nyní velká loď Palarran postavena, Aldarion chtěl znovu odplout. Nato se Meneldur rozhněval, ačkoli na přímluvu Královny nevyužil své královské moci, aby ho zadržel.

Je třeba se zmínit o zvyklosti, která doprovázela každé vyplutí lodi z Númenoru přes Velké Moře do Středozemě. Některá žena, nejčastěji z kapitánova příbuzenstva, upevnila na příď lodi Zelenou Ratolest Návratu; a ta byla uříznuta ze stromu *oiolairë*, což znamená "Věčné léto", který dali Númenorejcům Eldar,[12] říkajíce, že ji upevňují na své vlastní lodi na znamení přátelství s Ossëm a Uinen. Listy toho stromu byly stále zelené, lesklé a svěží a mořský vzduch jim svědčil. Ale Meneldur zakázal Královně a Aldarionovým sestrám přinést ratolest *oiolairë* do Rómenny, kde kotvil Palarran, řka, že nedá požehnání svému synu, který se vrhá do nebezpečí proti jeho vůli. A Aldarion uslyšev to, pravil: „Musím-li odejít bez požehnání či ratolesti, potom takto odejdu."

Nato se Královna zarmoutila, ale Erendis jí řekla: „*Tarinya*, jestliže uříznete z elfího stromu ratolest, já ji s vaším svolením donesu do přístavu, neboť mně to Král nezakázal."

Námořníci to považovali za zlé znamení, že by měl Kapitán takto odplout; ale když bylo vše připraveno a námořníci se chystali zvednout kotvu, přišla tam Erendis, ačkoli málo milovala hluk a ruch velkého přístavu, a křik racků. Aldarion ji přivítal s úžasem a radostí a ona řekla: „Přinesla jsem ti Ratolest návratu, pane, od Královny."

„Od Královny?" změnil Aldarion tón.

„Ano, pane," odvětila ona, „ale já jsem ji požádala o svolení to udělat. Nejen tvi vlastní příbuzní budou potěšeni tvým návratem tak brzy, jak jen bude možný." Tehdy poprvé pohlédl Aldarion na Erendis s láskou; a dlouho stál na zádi a hleděl zpět, jak Palarran vyplouval na moře. Říká se, že uspíšil svůj návrat a byl pryč kratší dobu, než plánoval, a když se vrátil, přinesl dary pro Královnu a dámy z její družiny, ale nejvzácnější dar přinesl pro

Erendis: diamant. Chladné nyní bylo setkání Krále a jeho syna a Meneldur ho pokáral, řka, že takový dar se na Králova Dědice nesluší, leda by to byl dar zásnubní, a žádal, aby Aldarion objasnil své úmysly.

„Přinesl jsem ho z vděčnosti," řekl Aldarion, „vroucnému srdci mezi chladem jiných."

„Chladná srdce nemají zapotřebí rozněcovat jiná, aby jim poskytla teplo při jejich příchodech a odchodech," pravil Meneldur a znovu na Aldariona naléhal, aby pomyslel na ženitbu, ačkoli o Erendis nemluvil. Ale Aldarion o tom nechtěl ani slyšet, neboť byl vždy a v každém směru stále více proti, jak na něj ostatní naléhali; a chovaje se nyní k Erendis chladněji, rozhodl se opustit Númenor a uskutečňovat své další plány ve Vinyalondë. Život na zemi ho nudil, neboť na palubě své lodi nebyl poslušný žádné jiné vůle a Odvážní, kteří ho doprovázeli, měli pro Velkého Kapitána jen lásku a obdiv. Ale Meneldur mu nyní zakázal odejít a Aldarion, dříve než zima skončila, vyplul s flotilou sedmi lodí a větší částí Odvážných Králi navzdory. Královna se neodvážila protivit Menelduro vu hněvu, ale v noci žena zahalená v plášti přišla do přístavu a přinesla ratolest a vložila ji Aldarionovi do rukou, řkouc: „Toto je od Paní Západních zemí" (neboť tak nazývali Erendis) a zmizela v temnotě.

Na Aldarionovu otevřenou vzpouru Král odvolal jeho pravomoc Pána Lodí a Přístavů Númenoru a nechal uzavřít slavnostní siň Společenstva Odvážných na Eambaru i loděnici v Rómenně; a zakázal veškeré kácení stromů na stavbu lodí. Přešlo pět let a Aldarion se vrátil s devíti loděmi, neboť dvě postavil ve Vinyalondë, a byly naloženy krásným stavebním dřívím z lesů na pobřeží Středozemě. Aldarionův hněv byl velký, když zjistil, co se stalo, a svému otci řekl: „Jestliže nejsem v Númenoru vítán a není tu žádné dílo pro mé ruce a mé lodi nemohou být v jeho přístavech opraveny, pak odejdu znovu a brzy; neboť větry byly bouřlivé[13] a já potřebuji své lodi opravit. Což nemá Králův syn na práci nic jiného, než zkoumat tváře žen, aby si našel manželku? Pozdvihl jsem lesnictví a byl v něm prozíravý, za mých dnů bude v Númenoru více dřeva než pod tvým žezlem." A věren svému slovu Aldarion odplul znovu ještě téhož roku s třemi loděmi a nejsmělejšími z Odvážných a bez požehnání nebo ratolesti; neboť Meneldur to přísně zakázal všem ženám svého domu i z domů Odvážných a kolem Rómenny rozestavěl stráže.

Na té cestě byl Aldarion tak dlouho, že se o něj lidé obávali a Meneldur sám byl znepokojen navzdory přízni, kterou Valar vždy věnovali lodím Númenoru.[14] Když uplynulo deset let od jeho odplutí, Erendis si už začala zoufat a uvěřivši, že Aldariona potkalo neštěstí, nebo že se rozhodl usídlit ve Středozemi, a také aby se vyhnula neodbytným nápadníkům, vyžádala si Královnino svolení a opustila Armenelos a vrátila se ke svým vlastním příbuzným do Západních zemí. Ale po dalších čtyřech letech se Aldarion konečně vrátil a jeho lodi byly poškozené a rozbité mořem. Plul nejdříve do přístavu Vinyalondë a odtud se vydal na velkou cestu podél pobřeží na jih, daleko od kteréhokoliv místa, jehož už dosáhly lodi Númenorejců. Vracev se na sever, setkal se s protivětry a silnými bouřemi a o vlas uniknuv ztroskotání v Haradu nalezl Vinyalondë zpustošený velkými vlnami a nepřáteli. Třikrát byl zahnán zpět, když se pokoušel přeplout Velké moře, velkými větry od západu a do

jeho lodi uhodil blesk a zbavil ji stěžňů a jen s velkým úsilím a obtížemi na hluboké vodě se konečně dostal do přístavů Númenoru. Meneldur byl velice potěšen Aldarionovým návratem, ale pokáral ho za jeho vzpouru proti Králi a otci, kterou se vzdal ochrany Valar a riskoval hněv Osseho nejen vůči sobě, ale i vůči mužům připoutaným k němu oddaností. Nato se Aldarion kál a Meneldur mu prominul a vrátil mu jeho titul Pána Lodí a Přístavů a připojil k němu titul Pána Lesů.

Aldariona zarmoutilo, když zjistil, že Erendis odešla z Armenelosu, ale byl příliš hrdý, než aby ji vyhledal a ve skutečnosti tak ani učinit nemohl, leda by ji požádal o ruku, a on stále nebyl ochoten se vázat. Sám se pustil do nápravy toho, co bylo zanedbáno za jeho dlouhé nepřítomnosti, neboť byl pryč téměř dvacet let; v té době byly uskutečněny velké přístavní práce, především v Rómenně. Zjistil, že bylo pokáceno mnoho stromů na stavbu a výrobu mnoha věcí, ale vše bylo činěno bez předvídavosti; a málo jich bylo zasazeno, aby nahradily pokácené, a cestoval po Númenoru široko a daleko, aby si prohlédl zbylé lesy.

Když jednoho dne projížděl lesy Západních zemí, spatřil ženu, jejíž temné vlasy povlávaly ve větru a na sobě měla šedý plášť u hrdla sepnutý jasným drahokamem; považoval ji za jednu z Eldar, kteří často přicházeli do té části ostrova. Ale jak se přibližila, poznal, že je to Erendis a viděl, že drahokam je ten, který jí daroval; nato náhle v sobě rozpoznal lásku, kterou k ní choval, a pocítil prázdnotu svých dnů.

Erendis spatřivši ho zbledla a chtěla ujet, ale on byl příliš rychlý a řekl jí: „Až příliš dobře zasluhuji, abys uprchla přede mnou, který prchal tak často a tak daleko! Ale odpusť mi a zůstaň nyní." Nato společně jeli k domu jejího otce Beregara a tam Aldarion vyjevil svou touhu zasnoubit se s Erendis, ale nyní zase Erendis váhala, ačkoliv podle zvyku a obyčeje jejího lidu byl nejvyšší čas, aby se vdala. Její láska k němu se nezmenšila, ani neváhala z vypočítavosti, ale nyní se v srdci obávala, že v boji o získání Aldariona mezi ní samotnou a Mořem nemůže zvítězit. Erendis by se nikdy nespokojila s málem, jen aby neztratila všechno, a obávajíc se Moře a majíc za zlé všem lodím kácení stromů, které milovala, rozhodla se, že musí zcela porazit Moře a lodi, nebo sama zcela podlehnout. Ale Aldarion se o Erendis ucházel doopravdy a přál si jít, kamkoli šla ona; zanedbával přístavy a loděnice a všechny starosti Společenstva Odvážných, nekácel žádné stromy a věnoval se jen jejich sázení a našel v těch dnech více spokojenosti než v kterémkoli jiném čase svého života, ačkoli to nevěděl, dokud se neohlížel ve vzpomínkách, když na něj dolehlo stáří. Posléze se snažil Erendis přemluvit, aby se s ním vydala na cestu kolem Ostrova na lodi Eämbar; neboť tomu bylo sto let, co Aldarion založil Společenstvo Odvážných a ve všech přístavech Númenoru se měly konat slavnosti. Erendis s tím souhlasila, zakrývajíc svou nechuť a strach a vypluli z Rómenny do Andúnië na západě ostrova. Tam Valandil, Pán Andúnië a blízký příbuzný Aldarionův,[15] pořádal velkou hostinu a na té hostině připil Erendis, nazývaje ji *Uinéniel*, Dcera Uinen, nová Paní Moře. Ale Erendis, která seděla vedle Valandilovy ženy, hlasitě řekla: „Nenazývej mě žádným takovým jménem! Já nejsem žádná dcera Uinen; ona je spíše mým nepřítelem."

Potom Erendis na chvíli opět

propadla pochybám, neboť Aldarion se znovu začal zabývat pracemi v Rómenně a byl zaneprázdněn stavbou velkých vlnolamů a vysoké věže na Tol-Uinenu: jmenovala se *Calmindon*, Věž světla. Ale když tyto věci dokončil, vrátil se k Erendis a přemlouval ji, aby se s ním zasnoubila, ale ona stále váhala, říkouc: „Putovala jsem s tebou na lodi, pane. Předtím, než ti dám odpověď, nepocestuješ se mnou po souši do míst, která miluji? Víš o této zemi příliš málo na někoho, kdo má být jejím Králem." Proto společně odcestovali a přišli do Emerië plné zvlněných travnatých pahorků, to byly hlavní pastviny ovcí v Númenoru; a viděli bílé domy farmářů a ovčáků a slyšeli bečení stád.

Nato Erendis promluvila k Aldarionovi a řekla: „Zde bych mohla žít v klidu a míru!"

„Jako žena Králova Dědice budeš sídlit, kde si budeš přát," řekl Aldarion. „A jako Královna v mnoha krásných domech, po kterých zatoužíš."

„Až se staneš Králem, já už budu stará," řekla Erendis. „Kde bude do té doby sídlit Králův Dědic?"

„Se svou ženou," řekl Aldarion, „jak jen jeho povinnosti dovolí, pokud je s ním nebude sdílet."

„Nebudu sdílet svého manžela s Paní Uinen." řekla Erendis.

„To není hezky řečeno," řekl Aldarion. „Zrovna tak mohu říci, že se nebudu o svou ženu dělit s Oromëm, Pánem lesů, neboť ona miluje divoce rostoucí stromy."

„Ve skutečnosti by ses nedělil," řekla Erendis, „neboť bys všechny lesy pokácel jako dar Uinen, kdykoli by tě napadlo."

„Ukaž jakýkoli strom, který miluješ, a bude stát, dokud neuschne."

„Miluji všechno, co roste na tomto Ostrově." řekla Erendis.

Potom jeli dlouhou chvíli mlčky a po tom dni se rozloučili a Erendis se vrátila do domu svého otce. Jemu neřekla nic, ale své matce Núneth zopakovala všechna slova, jež padla mezi ni a Aldarionem.

„Všechno, nebo nic, Erendis," řekla Núneth, „taková jsi byla už jako dítě. Ale ty toho muže miluješ a je to velký muž, o jeho postavení ani nemluvě; a ty nevytrhneš lásku ze svého srdce tak snadno, ledaže bys krutě zranila sebe sama. Žena musí sdílet lásku svého muže k jeho práci a jeho zápal, nebo jej přestane milovat. Ale pochybuji, že této radě kdy porozumíš. Přesto jsem však zarmoucena, neboť je čas, aby ses vdala; porodila jsem krásné dítě a doufala jsem, že se dočkám krásných vnoučat; nerozmrzelo by mne, ani kdyby byla vychovávána v Králově domě.

Tato rada skutečně nezměnila Erendisino rozhodnutí; nicméně zjistila, že její srdce se vzpírá její vůli, a její dny byly prázdné: prázdnější než v letech, kdy byl Aldarion pryč. Neboť on stále zůstával v Númenoru, dny míjely a na západ znovu nepřišel.

Nyní se Královna Almarian obávala, když ji Núneth obeznámila s tím, co se stalo, aby Aldarion nehledal útěchu na nových cestách (neboť už dlouho zůstával na souši); poslala tedy Erendis vzkaz a žádala ji, aby se vrátila do Armenelosu; ta pobízena Núneth i svým vlastním srdcem učinila, jak jí bylo přikázáno. Tam se s Aldarionem usmířila a na jaře toho roku, když se blížil čas *Erukyermë*, vystoupili v doprovodu Krále na vrcholek Meneltarmy, což byla Svatá Hora Númenorejců.[16] Když všichni opět sestoupili dolů, Aldarion a Erendis zůstali pozadu a pohlíželi dolů, vidouce celý Ostrov Západní říše ležet pod nimi v zeleni jara, a spatřili třpyt světla na

Západě, kde v dálce leželo Avallónë[17], a stíny na východě nad Velkým Mořem; a Menel nad nimi bylo modré.

Nemluvili, neboť nikdo kromě Krále nemluví na vrcholu Meneltarmy; ale jak sešli dolů, Erendis se na chvíli zastavila, pohlížejíc k Emerii a za ni k lesům jejího domova.

„Což nemiluješ Yôzayan?" řekla.

„Ovšemže miluji," odpověděl, „ačkoli se zdá, že o tom pochybuješ. Snad proto, že myslím také na to, co by se mohlo stát v čase, jenž nastane, a také na naději a skvělost jeho lidu; a věřím, že dar by neměl být nevyužitým pokladem."

Ale Erendis popírala jeho slova, řkouc: „Takové dary, jaké pocházejí od Valar a skrze ně od Jediného, mají být milovány pro ně samé a v každém okamžiku. nejsou dávány, aby byly směňovány za lepší. Edain zůstávají smrtelnými lidmi, Aldarione, jakkoli velcí mohou být; a my nemůžeme žít v čase, který nastane, abychom neztratili svůj, pro vidinu našich vlastních plánů." Nato náhle sňala drahokam z hrdla a zeptala se ho: „Chtěl bys, abych ho vyměnila za věci, po kterých toužím?"

„Ne!" řekl. „Ale ty ho neuchováváš v pokladnici. Ale domnívám se, že jsi ho umístila příliš vysoko; neboť je zastiňován světlem tvých očí."

Nato ji políbil na oči a ona v té chvíli odvrhla strach; a souhlasila a zasnoubili se spolu na příkré stezce na Meneltarmu.

Vrátili se poté do Armenelosu a Aldarion představil Meneldurovi Erendis jako snoubenku Králova Dědice; a Král byl potěšen a ve městě a na celém Ostrově vypuklo veselí. Jako zásnubní dar dal Meneldur Erendis velkou část země v Emerii a tam pro ni nechal postavit bílý dům. Ale Aldarion jí řekl: „V mém pokladu jsou ještě jiné klenoty, dary králů dalekých zemí, jimž lodi Númenoru přinesly pomoc. Mám drahokamy zelené jako sluneční svit na listech stromů, které miluješ."

„Ne!" řekla Erendis. „Už mám svůj zásnubní dar, i když jsem ho dostala předčasně. Je to jediný klenot, který bych chtěla mít, a budu ho nosit ještě výše." Na to spatřil, že nechala bílý drahokam jako hvězdu upevnit na stříbrný pásek; a na její prosbu jí ho uvázal kolem čela. Nosila jej tak mnoho let, dokud na ni nedopadl smutek; a tak byla široko daleko známa jako Tar-Elestirnë, Paní s hvězdou na čele.[18] Tak zavládl na čas klid a radost v Králově domě v Armenelosu i na celém Ostrově a v starobylých knihách je zaznamenáno, že byla velká úroda v zlatém létě toho roku, jenž byl osmistý a padesátý osmý Druhého věku.

Jediní nespokojení mezi lidem byli námořníci ze Společenstva Odvážných, neboť Aldarion zůstával v Númenoru už patnáct let a nevedl žádnou výpravu do ciziny; a ačkoli tam byli udatní kapitáni, které vycvičil, bez bohatství a autority Králova syna byly jejich cesty méně početné a kratší a zřídka vedly dál, než do země Gil-galada. Navíc začal být v loděnicích nedostatek dřeva, neboť Aldarion zanedbával lesy; a Odvážni ho prosili, aby se navrátil k této práci. Na jejich prosbu tak Aldarion učinil a z počátku s ním Erendis po lesích chodila, ale byla zarmoucena pohledem na stromy, porážené v plné síle a potom osekávané a rozřezávané. Proto brzy Aldarion chodil sám a pobývali spolu méně.

Nyní nadešel rok, kdy všichni očekávali svatbu Králova Dědice; neboť nebývalo zvykem, aby zasnoubení bylo delší než tři roky.

Jednou ráno toho jara Aldarion vyšel z přístavu Andúnië, aby se vydal na cestu k Beregarovu domu, neboť tam měl býti hostem a Erendis tam měla přijít před ním po souší z Armenelosu. Jak přijel k vrcholku velké příkré výspy, která vyvstávala z pevniny a chránila přístav ze severu, obrátil se a pohlédl zpět přes moře. Vál západní vítr, jako často v tomto období, milovaný těmi, jež se chystali vyplout do Středozemě, a vlny s bílými hřebeny ubíhaly ke břehu. Nato se ho znovu zmocnila touha po moři, jako by mu na hrdlo dolehla těžká ruka, srdce se mu rozbušilo a dech se mu zatajil. Snažil se ovládnout a nakonec se obrátil a pokračoval v cestě a záměrně jel lesem, kde spatřil Erendis projíždět se jako jednu z Eldar; nyní tomu bylo patnáct let. Téměř neustále se rozhlížel, aby ji takto spatřil znovu, ale nebyla tam a touha uzřít opět její tvář ho popohánělа, takže přijel do Beregarova domu ještě před večerem.

Tam ho Erendis potěšeně uvítala a on se rozveselil, ale ani slovem se nezmínil o jejich svatbě, ačkoli se všichni domnívali, že to byl důvod jeho cesty do Západních zemí. Jak dny mijely, Erendis si povšimla, že nyní často zmlkne, zatímco druzí se veselí; a když na něj neočekávaně pohlédla, spatřila, že ji upřeně pozoruje. Nato se její srdce zachvělo, neboť Aldarionovi modré oči se jí nyní zdály šedivé a chladné a domnívala se, že v jeho pohledu vidí chtivost. Ten pohled dříve vídala příliš často a obávala se toho, co věštil, ale neříkala nic. Núneth, která si všimla všeho, co se stalo, tomu byla ráda, neboť, jak říkala, „slova mohou otevřít rány". Zanedlouho Aldarion a Erendis odjeli, vracejíce se do Armenelosu, a jak se vzdalovali od moře, stával se veselejším. Stále jí neřekl nic o svém soužení, neboť skutečně bojoval sám se sebou a byl nerozhodný.

Tak rok pokračoval a Aldarion nemluvil o moři ani o svatbě; ale často pobýval v Rómenně a ve společnosti Odvážných. Nakonec, když nastal další rok, Král si ho zavolal do své komnaty; a bylo jim spolu dobře a láska, kterou chovali jeden k druhému, nebyla dále zkalována.

„Můj synu", řekl Tar-Meneldur, „Kdy mi přivedeš dceru, po které toužím tak dlouho? Uběhly nyní více než tři roky a to je dlouhý čas. Divím se, žes mohl snést tak dlouhý odklad."

Nato Aldarion mlčel, ale nakonec řekl: „Přišlo to na mě znovu, Atarinya. Osmnáct let je dlouhý půst. Nemohu ani klidně spát, ani jezdit na koni a tvrdé kamení zraňuje mé nohy."

Nato byl Meneldur zarmoucen a svého syna litoval, ale neporozuměl jeho trápení, neboť on sám lodi nikdy nemiloval, a pravil: „Běda! jenže ty jsi zasnoubený. A podle zákonů Númenoru a zvyků Eldar a Edain muž nesmí mít dvě ženy. Nemůžeš se oženit s mořem, neboť ses zalíbil Erendis."

Nato se Aldarionovo srdce zatvrdilo, neboť tato slova mu připomněla jeho rozhovor s Erendis, když projížděli Emerií a domníval se (avšak nesprávně), že se poradila s jeho otcem. To byl vždycky jeho způsob: jestliže se domníval, že se ostatní smluvili, aby ho přivedli na nějakou cestu dle jejich výběru, odvrátil se od ní. „Kováři mohou kovat, jezdci jezdit, horníci kutat, i když jsou zasnoubení," řekl. „Proč by se potom námořníci nesměli plavit?"

„Kdyby kováři zůstávali pět let u kovadliny, bylo by málo kovářek," řekl Král. „A žen námořníků je málo a vydrží, co je nutné, neboť takové je jejich živobytí a nezbytnost. Ale Králův Dědic není námořníkem z povolání, ani

ho k tomu nic nenutí."

„Jsou jiné věci než živobytí, které muže pohánějí," řekl Aldarion. „A času zbývá ještě dost."

„Ne, ne," pravil Meneldur, „své štěstí považuješ za samozřejmé: úděl Erendis je kratší než tvůj a její roky *ubíhají rychleji. Není z rodu Elrosova a* miluje tě již mnoho let."

„Váhala skoro dvanáct let, zatím, co já jsem byl dychtiv," namítl Aldarion. „Nežádám ani o třetinu té doby."

„Tehdy nebyla zasnoubená," odvětil Meneldur. „Ale ani jeden z vás teď není volný. A jestliže váhala, nepochybuji, že to bylo ze strachu z toho, co se nyní nejspíše přihodí, jestliže se nedokážeš ovládnout. Nějak jsi musel ten strach utišit; a ačkoli nebylo nutné říci nic jasného, přece, jak soudím, jsi nyní vázán."

Nato Aldarion hněvivě řekl: „Bylo by lepší, kdybych si promluvil se svou snoubenkou sám a nemluvil skrze prostředníka." A opustil svého otce. Nedlouho poté se zmínil Erendis o své touze vyplout znovu na Moře, řka, že je oloupen o všechen spánek a klid. Ale ona zbledla a neodpovídala. Nakonec řekla: „Myslela jsem, že sis přišel promluvit o naší svatbě."

„To ano," řekl Aldarion. „Bude, jakmile se vrátím, jestliže počkáš." Ale vida žal v její tváři, byl pohnut, a tu připadl na vhodnou myšlenku. „Bude hned," řekl. „Bude, než tento rok skončí. A potom vystrojím takovou loď, jakou Odvážní ještě nikdy nepostavili, Královnin dům na vodě. A ty popluješ se mnou, Erendis, pod přízní Valar, Yavanny a Oroměho, které miluješ; popluješ do zemí, kde ti ukážu takové lesy, jaké jsi ještě nikdy neviděla, kde i nyní Eldar zpívají; nebo hvozdy rozlehlejší než Númenor, divoké a volné od počátku dní, kde stále můžeš slyšet velký roh pána Oroměho."

Ale Erendis se rozplakala. „Ne, Aldarione," řekla. „Těší mne, že svět stále ještě uchovává takové věci, o jakých jsi vyprávěl, ale já je nikdy nespatřím. Neboť po tom netoužím: mé srdce náleží lesům Númenoru. A běda! *jestliže bych z lásky k tobě vstoupila na* loď, nevrátila bych se. Je nad moje síly *to snést; a mimo dohled země bych* zemřela. Moře mě nenávidí a teď se mi pomstilo, že jsem tě od něho tak dlouho zdržovala a přesto před tebou prchala. Jdi, můj pane! Ale měj slitování a neber si tak mnoho let, jako jsem ztratila dříve."

Nato Aldarion upadl do rozpaků, neboť jak před tím v neobezřetném hněvu mluvil se svým otcem, tak ona nyní mluvila s láskou. Toho roku nevyplul, ale měl málo klidu nebo radosti. „Mimo dohled země ona zemře!", řekl. „Brzy zemřu já, jestliže se na to budu déle dívat. Jestli tedy máme prožít nějaké roky spolu, musím jít sám a brzy." Proto se konečně připravil na jaře vyplout a Odvážní byli rádi, když už nikdo jiný z těch na Ostrově, kteří byli do věcí zasvěceni. Tři lodi byly opatřeny posádkou a v měsíci Víressë odpluly. Erendis sama upevnila na příď Palarranu zelenou ratolest *oiolairë* a skryla své slzy, dokud loď nezmizela za velkými novými vlnolamy.

Více než šest let minulo, než se Aldarion vrátil na Númenor. I od královny Almarian se mu dostalo chladnějšího uvítání a Odvážní poklesli v úctě; neboť lidé se domnívali, že se k Erendis zachoval špatně. Ale on byl skutečně pryč déle než plánoval; neboť nalezl přístav Vinyalondë zcela zničený a vzedmuté moře obracelo vniveč všechny jeho snahy jej obnovit. Lidé na pobřeží se Númenorejců začali obávat nebo se stávali otevřeně nepřátelskými;

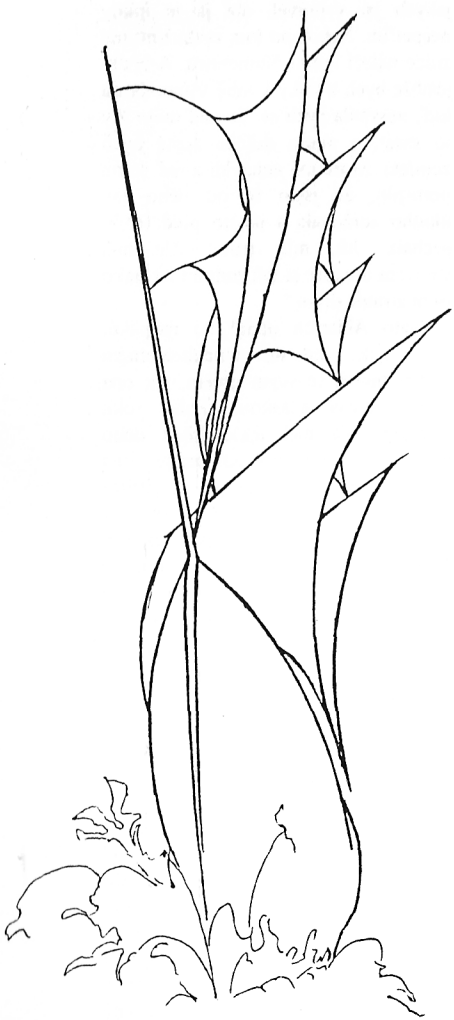

a Aldarion zaslechl zvěsti o nějakém vládci ve Středozemi, který nenávidí muže z lodí. Poté, když se chtěl obrátit k domovu, zvedl se od jihu velký vítr a zahnal ho daleko na sever. Zůstal na čas v Mithlondu, ale když se jeho lodi znovu ocitly na širém moři, byly opět hnány na sever do nebezpečných ledových pustin a všichni trpěli chladem. Konečně se moře a vítr utišily, ale zrovna jak Aldarion toužebně vyhlížel z přídě Palarranu a v dálce pozoroval Meneltarmu, jeho pohled padl na zelenou ratolest a spatřil, že uvadla. Nato se Aldarion polekal, neboť taková věc se s ratolestí *oiolairë* nikdy nestala, dokud byla omývána pěnou. „Zmrzla, Kapitáne," řekl námořník, který stál vedle něho. „Bylo moc chladno. Jsem rád, že zase vidím Pilíř."

Když Aldarion vyhledal Erendis, pohlédla na něj dychtivě, ale nepohnula se, aby ho přivítala, a on chvíli stál nenalézaje slov, což nebylo jeho zvykem. „Posaď se, můj pane," řekla Erendis, „a nejprve mi pověz o všech svých činech. Mnoho jsi musel vidět a vykonat za ta dlouhá léta!"

Nato Aldarion začal váhavě hovořit a ona seděla mlčky, naslouchajíc, zatímco vyprávěl vše o svých strastech a prodlevách a když skončil, řekla: „Děkuji Valar, jejichž milostí jsi se konečně vrátil. Ale děkuji jim také, že jsem neplula s tebou, neboť bych uvadla dříve, než jakákoli zelená ratolest."

„Tvá zelená ratolest se nedostala do toho krutého mrazu úmyslně," odpověděl. „Ale zavrhni mne nyní, je-li to tvá vůle, domnívám se, že lidé tě hanět nebudou. Ale neodvažuji se doufat v to, že se tvá láska ukáže trvalejší než krásné *oiolairë*."

„Tak se opravdu ukázala," řekla Erendis. „Ještě neumrzla, Aldarione.

Běda! Jak tě mohu zavrhnout, když znovu hledím na tebe, jenž ses vrátil krásný jak slunce, když skončí zima!"

„Nechť tedy nyní přijde jaro s létem!" pravil.

„A nechť se zima nevrací," dodala Erendis.

Tehdy k radosti Meneldura a Almarian byla svatba Králova Dědice ohlášena na příští jaro; a tak se i stalo. V roce osmistém sedmnáctém Druhého Věku byli Aldarion a Erendis oddáni v Armenelosu a v každém domě zněla hudba a muži a ženy zpívali na všech ulicích. A poté Králův Dědic a jeho nevěsta projížděli celým Ostrovem, jak se jim zlíbilo, až o letním slunovratu přijeli do Andúnië, kde její pán Valandil přichystal poslední hostinu a shromáždil se tam všechen lid ze Západních Zemí; z lásky k Erendis a z hrdosti, že Královna Númenoru vzejde z nich.

Ráno před hostinou vyhlédl Aldarion z okna jejich ložnice, které hledělo na západ přes moře. „Pohleď, Erendis!", zvolal, „je tam loď, která spěchá do přístavu a není to žádná númenorejská loď, ale jedna z těch, na kterou ty ani já nikdy nevstoupíme, i kdybychom chtěli." Nato Erendis vyhlédla ven a spatřila vysokou bílou loď s bílými ptáky kroužícími kolem ve slunečním svitu a její plachty se stříbrně *třpytily, jak s pěnou kolem přídě plula* do přístavu. Takto Eldar vyznamenali svatbu Erendis pro lásku lidi ze Západních Zemí s nimiž byli v nejužším přátelství.[19] Jejich loď byla obtížena květy pro okrášlení hostiny, takže všichni, kdo tam seděli, byli korunováni *elanorem*[20] a sladkým *lissuinem*, jehož vůně přináší srdci klid. Přivezli pěvce, zpěváky, kteří si pamatují písně elfů a lidí ze dnů Nargothrondu a Gondolinu před dávnými lety, a mnoho Eldar, vysokých a sličných, zasedlo ke stolům mezi lidi. Ale lidé z Andúnië, hledíce na blaženou společnost, říkali, že nikdo nebyl krásnější než Erendis a říkali, že její oči byly tak jasné, jako bývaly oči Morwen Eledhwen zastara[21], či dokonce oči oněch z Avallónë.

Eldar také přinesli mnoho darů: Aldarionovi darovali výhonek stromu, jehož kůra byla sněhobílá a jehož kmínek byl přímý, pevný a pružný, jako by byl z oceli, ale ještě neměl listy. „Děkuji vám", řekl Aldarion elfům. „Dřevo takového stromu musí být skutečně drahocenné."

„Snad, my nevíme.", odpověděli. „Žádný nikdy nebyl pokácen. V létě má chladivé listy a v zimě květy. Proto si jej ceníme."

Erendis dali párek ptáků, šedých se zlatými zobáčky a nožkami. Sladce zpívali jeden druhému mnohé melodie, jež se během dlouhého zpěvu nikdy neopakovaly, ale jestliže byli od sebe odděleni, ihned se slétli k sobě, jinak by nezpívali.

„Jak se mám o ně starat?" otázala se Erendis.

„Nech je volně poletovat" odpověděli Eldar. „Neboť my jsme k nim promluvili a jmenovali tě, a zůstanou, kdekoliv budeš sídlit. Žijí spolu po celý svůj život a ten je dlouhý. Možná bude mnoho takových ptáků *zpívat v zahradách tvých dětí.*"

Tu noc se Erendis probudila a skrze mřížovi okna se linula sladká vůně, ale noc byla světlá, neboť zapadající měsíc byl v úplňku. Nato opustivši jejich lůžko Erendis vyhlédla ven a spatřila celou zemi spící ve stříbře, ale dva ptáci seděli bok po boku na její římse.

Když hodování skončilo, Aldarion a Erendis odešli na čas do jejího domova, a ptáci opět hřadovali na římse jejího okna. Nakonec se rozloučili s Beregarem a Núneth a konečně odjeli zpět do Armenelosu, kde měl podle Králova přání sídlit jeho Dědic a byl tam pro ně připraven dům uprostřed zahrady stromů. Zde byl zasazen elfí strom a elfí ptáci zpívali v jeho koruně.

Odva roky později Erendis otěhotněla a *na jaře roku* porodila Aldarionovi dceru. Už od narození bylo dítě sličné a vyrůstalo do krásy: nejkrásnější žena, jak staré příběhy vyprávějí, která se kdy narodila v Elrosově rodě, kromě poslední, Ar-Zimraphel. Když měla dostat první jméno, pojmenovali ji Ancalimë. V srdci byla Erendis ráda, neboť si myslela: „Aldarion nyní jistě zatouží po synovi, aby byl jeho dědicem, a zůstane se mnou ještě dlouho." Neboť v skrytu se stále obávala Moře a moci, kterou mělo nad jeho srdcem, a ačkoli se to snažila skrýt a byla ochotna s ním rozprávět o jeho starých dobrodružstvích a jeho nadějích a plánech, žárlivě pozorovala, jestli odešel na svou loď nebo trávil mnoho času s Odvážnými. Jedenkráte ji Aldarion požádal, aby přišla na Eämbar, ale rychle spatřiv v jejích očích, že není zcela ochotna, nikdy víc na ni nenaléhal. Nikoli bezdůvodný byl Erendisin strach. Když byl Aldarion pět let na souši, začal se znovu zabývat svým panstvím nad lesy a často byl z domu pryč po mnoho dní. Nyní byl v Númenoru stavebního dříví skutečně dostatek (a bylo to hlavně díky jeho prozíravosti), přesto, jak byl lid nyní početnější, dřeva bylo potřeba stále více pro stavbu a výrobu mnoha jiných věcí. Neboť v oněch dávných dnech, ačkoli mnozí byli zruční v opracování kamene i kovu (jelikož staří Edain se naučili mnoho od Noldor), Númenorejci milovali věci utvářené ze dřeva, ať už pro denní užití nebo pro krásu řezby. V té době dbal Aldarion nejvíce na budoucnost, sázel všude, kde se kácelo, a nechal vysázet nové lesy tam, kde bylo místo, volná země vhodná pro stromy různých druhů. Tehdy to bylo, že se stal všeobecně známý jako *Aldarion, kterýmž jménem* je pamatován mezi těmi, kdo v Númenoru obdrželi žezlo. Přesto se mnohým, nejen Erendis, zdálo, že chová málo lásky ke stromům samotným, staraje se o ně spíše jako o dřevo, jež by posloužilo jeho plánům.

Nejinak tomu bylo i s Mořem. Neboť jak Núneth řekla Erendis dávno předtím: „Lodě může milovat, má dcero, neboť ty jsou vytvořeny rukama a myslí mužů, ale já se domnívám, že to není vítr nebo širé vody, co tak rozněcuje jeho srdce, ani pohled na cizí země, ale nějaký žár v jeho mysli nebo nějaký sen, který ho pohání." A může být, že byla blízko pravdy, neboť Aldarion byl mužem předvídavým a viděl dny, kdy lidé budou potřebovat více místa a větší bohatství, a ať už on sám to věděl jasně nebo ne, snil o slávě Númenoru a moci jeho králů a hledal oporu, odkud by mohli vykročit k větším říším. Tak se stalo, že zanedlouho se obrátil od lesnictví znovu k stavbě lodí, a tu mu napadlo postavit loď mohutnou jako hrad, s vysokými stěžni a velkými plachtami jako oblaka, nesoucí posádku a zásoby pro celé město. Nato byly v ohradách Rómenny pily a kladiva v pilné práci, zatímco kromě mnoha menších plavidel

vznikal velký žebrovaný trup, jemuž se lidé podivovali. *Turuphanto*, Dřevěná velryba, ho nazývali, ale tak se nejmenoval.

Erendis se dozvěděla o těchto věcech, ačkoli Aldarion jí o tom neřekl, a zneklidněla. Proto mu jednoho dne řekla: „Co značí všechen ten shon s loděmi, Pane Přístavů? Nemáme jich dost? Kolika krásným stromům již sekyra letos zkrátila život?" Promluvila lehce a při tom se usmála.

„Muž musí mít na pevnině nějakou práci, kterou by mohl vykonat," odpověděl, „i když má krásnou ženu. Stromy rostou a stromy se kácí. Vysazuji více, než jich padlo."

Také mluvil lehkým tónem, ale nedival se jí do tváře, a o těchto věcech už spolu nehovořili.

Ale když Ancalimë byly téměř čtyři roky, Aldarion konečně Erendis otevřeně vyjevil svou touhu znovu odplout z Númenoru. Seděla tiše, neboť jí neřekl nic, co by už nevěděla a slova byla zbytečná. Zůstal až do Ancaliminých narozenin a ten den si jí velice hleděl. Smála se a byla veselá, ačkoliv ostatní v tom domě nikoli, a když šla do své postýlky, řekla svému otci: „Kam mě vezmeš tohle léto, *tatanya*? Ráda bych viděla bílý dům v zemi oveček, o kterém *mamil* vypráví." Aldarion neodpověděl, příštího dne opustil dům a byl několik dní pryč. Když bylo vše připraveno, vrátil se a dal Erendis sbohem. Nato se jí proti její vůli objevily v očích slzy. Zarmoutily ho, a přece ho podráždily, neboť v mysli byl rozhodnut, a zatvrdil své srdce. „Ale Erendis!", řekl. „Osm let jsem vydržel. Nemůžeš navždy vázat v něžných poutech Králova syna z krve Tuora a Eärendila. A já nejdu na smrt. Vrátím se brzy."

„Brzy?" řekla. „Roky jsou neúprosné a ty je nepřivezeš s sebou zpět. A mé jsou kratší než tvé. Moje mládí ubíhá a kde jsou mé děti a kde je tvůj dědic? Příliš dlouho a příliš často bývalo v poslední době mé lůžko opuštěné."[22]

„Často jsem se domníval, že ti to tak vyhovuje lépe," řekl Aldarion. „Ale nehněvejme se, i když nejsme stejné mysli. Pohlédni do svého zrcadla, Erendis. Jsi krásná a žádný stín věku se ještě neobjevil. Máš dost času, abys ho poskytla mé velké potřebě. Dva roky! Dva roky je vše, oč tě žádám!"

Ale Erendis odpověděla: „Řekni spíše - dva roky si vezmu, ať chceš, či ne! Vezmi si tedy dva roky! Ale ne víc. A Králův syn z krve Eärendila by měl také dostát svému slovu."

Příštího rána Aldarion odešel ve spěchu. Zvedl Ancalimë a políbil ji, ale ačkoliv se ho držela, rychle ji postavil na zem a odjel. Brzy po té velká loď vyplula z Rómenny. *Hirilondë* ji pojmenovali, Hledač přístavů, ale opustila Númenor bez Tar-Meneldurova požehnání, a Erendis nebyla v přístavu, aby upevnila zelenou Ratolest návratu, ani ji neposlala. Aldarionova tvář byla zachmuřená a ztrápená, jak stál na přídi Hirilondë, kde žena jeho kapitána upevnila velkou větev *oiolairë*, ale neohlédl se, dokud Meneltarma nebyla daleko v soumraku.

Celý ten den seděla Erendis samotná ve své komnatě, truchlivší, ale hluboko v srdci cítila novou bolest chladného hněvu a její láska k Aldarionovi byla smrtelně raněna. Nenáviděla Moře a nyní i stromy, které dříve milovala, netoužila více spatřit, neboť jí připomínaly stožáry velkých lodí. Proto zanedlouho opustila Armenelos a odešla do Emerië uprostřed Ostrova, kam bylo vždy, zblízka i zdáli, větrem neseno bečení ovcí. „Mým ušim zní sladčeji než kvílení racků," řekla, jak stála ve dveřích svého bílého domu,

daru Krále, a ten stál na úbočí hledícím k západu, obklopeném velkým trávníkem, který bez přerušení zídkou nebo živým plotem přecházel v pastviny. Tam vzala Ancalimë a jedna druhé si byly jedinou společností. Neboť Erendis si přála mít ve své domácnosti pouze sloužící a všechno to byly ženy a stále se snažila uzpůsobit svou dceru podle sebe a naplnit ji svou vlastní trpkostí vůči mužům. Ancalimë skutečně zřídka vídala nějakého muže, neboť Erendis nevydržovala dvůr a jejích několik málo služebníků v hospodářství mělo svá sídla opodál. Jiní muži tam nepřicházeli, jen vzácně některý posel od Krále, a ten odjížděl brzy, neboť mužům se zdálo, že v tom domě je jakýsi chlad, který je zahání na útěk, a dokud zůstávali, cítili se nuceni hovořit polohlasem.

Jednoho rána brzy po té, co přišla do Emerië, Erendis probudil ptačí zpěv a na římse jejího okna seděli elfí ptáci, kteří dlouho hnízdili v její zahradě v Armenelosu, na něž tam zapomněla. „Leťte pryč, sladcí hlupáčkové!" řekla. „Tady není místo pro štěstí, jako je vaše."

Nato jejich zpěv ustal a oni vzlétli nad stromy, třikrát zakroužili nad střechami a poté odlétli na západ. Toho večera usedli na okno komnaty v domě jejího otce, kde přespala s Aldarionem na cestě z hostiny v Andúnii, a tam je Núneth a Beregar nalezli ráno příštího dne. Ale když k nim Núneth vztáhla ruce, prudce se vznesli a odletěli a ona je pozorovala, dokud se nestali tečkami ve slunečním světle, spěchajíce k moři, zpět do země, odkud přišli.

„Znovu tedy odešel a opustil ji." řekla Núneth.

„Proč tedy neposlala vzkaz?" řekl Beregar. „Nebo proč nepřišla domů?"

„Poslala dostatečný vzkaz", řekla Núneth. „Neboť propustila elfí ptáky a to udělala špatně. To nevěstí nic dobrého. Proč, proč, má dcero? Přece jsi věděla, čemu se musíš postavit! Ale nechme ji samotnou, Beregare, kdekoli může být. Toto už více není její domov a zde se neuzdraví. On se vrátí. A potom jí snad Valar sešlou moudrost - nebo přinejmenším lstivost!"

Když přišel druhý rok Aldarionovy plavby, na Královo přání Erendis přikázala, aby byl dům v Armenelosu vyzdoben a přichystán; ale ona sama se nijak nepřipravovala k návratu. Králi poslala odpověď: „Přijdu, jestliže mi poručíš, *atar aranya*. Ale mám nyní důvod ke spěchu? Nebude dostatek času, až se jeho plachta objeví na Východě?" a pro sebe si říkala: „Bude si Král přát, abych čekala na nábřeží jako námořníkova milá? Čekala bych, ale už jí nejsem. Tu úlohu jsem již dohrála až do konce."

Ale rok míjel a žádná plachta se neobjevila; a přišel další rok a skláněl se k podzimu. Tu se Erendis stala *nevlídnou* a *mlčenlivou*. Nařídila, aby dům v Armenelosu byl uzavřen a ze svého domu v Emerii se vícekrát *nevzdálila na více než několik hodin* cesty. Všechnu lásku, kterou byla schopna, dala své dceři a přilnula k ní a nechtěla, aby ji Ancalimë opouštěla, dokonce ani na návštěvu Núneth a jejích příbuzných v Západních Zemích *ne*. Všechny Ancaliminy vědomosti pocházely od její matky; naučila se dobře číst a psát a mluvit elfí řečí s Erendis po způsobu, jakým ji užívali vznešení lidé Númenoru. Neboť v Západních Zemích to byla v domech jako Beregarův každodenní mluva a Erendis málokdy užívala númenorejskou řeč, kterou více miloval Aldarion. Ancalimë se také dověděla mnoho o Númenoru a dávných dnech z knih a svitků, které byly v domě, a

kterým mohla rozumět; znalosti jiného druhu - o lidech a zemi občas slýchala od služebných, ačkoliv o tom Erendis nevěděla. Ale ženy byly opatrné v řeči s dítětem obávajíce se své paní, a pro Ancalimë bylo skutečně málo věcí k obveselení v bílém domě v Emerii. Byl ztichlý a bez hudby jako by tam nedávno někdo zemřel, neboť v Númenoru v oněch dnech bylo úlohou mužů hrát na hudební nástroje a hudba, kterou Ancalimë slýchala v dětství, byl zpěv žen při práci mimo dům a z doslechu Bílé Paní z Emerië. Ale nyní bylo Ancalimë sedm let, a tak často, jak jí jen bylo dovoleno, vycházela z domu do rozlehlých pahorků, kde se mohla volně proběhnout; a někdy chodila s pasačkami, starala se o ovce a jedla pod širou oblohou.

Jednoho dne v létě toho roku mladý hoch, ale starší než ona sama, přišel do domu se vzkazem z jedné ze vzdálených usedlostí; Ancalimë na něho narazila, jak žvýkal chléb a popíjel mléko na dvorku za domem. Podíval se na ni jako by nic a pokračoval v pití. Poté postavil hrnek.

„Co koukáš, ty velkooká?" řekl. „Jsi hezká holka, ale trochu hubená. Nechceš si kousnout?" Vytáhl z brašny kus chleba.

„Jdi už, Îbale!" zavolala stařena, která vyšla ze dveří mléčnice. „A utíkej, nebo ten vzkaz, co jsem ti dala pro tvou matku, zapomeneš, než se dostaneš domů!"

„Kde jsi ty, není potřeba hlídací pes, matko Zamîn!" křikl chlapec, přeskočil branku a s povykem utíkal dolů z kopce. Zamîn byla stará venkovanka, prostořeká a nedala se lehko zastrašit, ani Bílou Paní ne.

„Co to bylo za rámusidlo?" řekla Ancalimë.

„Chlapec," řekla Zamîn, „jestli víš, co to je. Ale jak bys mohla? Jsou to většinou jedlíci a křiklouni. Tamten ji stále - ale ne bez účelu. Pěkného mládence najde jeho otec, až se vrátí, ale jestli to nebude brzo, sotva ho pozná. To bych mohla říci i o jiných."

„Ten chlapec má tedy také otce?" zeptala se Ancalimë.

„Samozřejmě", řekla Zamîn. „Ulbara, ovčáka vznešeného pána daleko na jihu. Pána ovcí, jak mu říkáme, příbuzného Krále."

„Proč tedy chlapcův otec není doma?"

„Proč, *hérinkë*," řekla Zamîn, „protože uslyšel o těch Odvážných a přidal se k nim a odplul s tvým otcem, pánem Aldarionem: ale jen Valar vědí kam nebo proč."

Toho večera se Ancalimë náhle zeptala své matky: „Říká se mému otci také Pán Aldarion?"

„Říkalo," odpověděla Erendis. „Ale proč se ptáš?" Její hlas byl klidný a chladný, ale podivila se a byla znepokojena, neboť dříve mezi nimi nepadlo jediné slovo ohledně Aldariona.

Ancalimë na otázku neodpověděla. „Kdy se vrátí?" řekla.

„Neptej se mě!" řekla Erendis. „Já nevím, možná nikdy. Ale tím se netrap, neboť máš matku a ta ti neuteče, dokud ji budeš milovat."

Ancalimë znovu o svém otci nemluvila.

Dny míjely, nesouce další rok, a pak další, toho jara bylo Ancalimë devět let. Jehňata se narodila a vyrostla, stříž nadešla a skončila, horké léto spálilo trávu. Přišel deštivý podzim. Nato se s větrem a mraky vrátila Hirilondë z šedivého moře a přinesla Aldariona do Rómenny; do Emerië byl poslán vzkaz, ale Erendis o něm nemluvila. Na nábřeží nebyl nikdo, aby ho přivítal.

V dešti přijel do Armenelosu; a svůj dům našel zavřený. Byl zaražen, ale nechtěl se nikoho vyptávat, nejprve chtěl vyhledat Krále, neboť se domníval, že mu má mnoho co říci.

Nedostalo se mu vřelejšího uvítání, než očekával; Meneldur s ním mluvil jako Král s kapitánem, jehož činy se vyšetřují. „Byl jsi dlouho pryč" řekl chladně. „Je to už více než tři roky od data, kdy jsi stanovil svůj návrat."

„Běda!" řekl Aldarion. „I já jsem byl unaven mořem a mé srdce tíhlo k západu. Ale zdržel jsem se proti své vůli: bylo mnoho co dělat. A v mé nepřítomnosti se všechno hroutí."

„O tom nepochybuji." pravil Meneldur. „Obávám se, že to shledáš pravdivým také zde, ve své vlastní zemi."

„Doufám, že to napravím," řekl Aldarion. „Ale svět se opět mění. V okolním světě uběhlo téměř tisíc let, co Pánové Západu vyslali své vojsko proti Angbandu; a ty dny jsou mezi lidem Středozemě zapomenuty nebo zahaleny v nejasných legendách. Lidé jsou znepokojeni a pronásleduje je strach. Velmi toužím se s tebou poradit, abych ti podal výčet svých činů a myšlenek ohledně toho, co by mělo být učiněno."

„To musíš učinit," řekl Meneldur. „Méně ani neočekávám. Ale jsou tu jiné věci, které považuji za důležitější. Ať Král vládne dobře především ve svém vlastním domě, než bude spravovat jiné, jak se říká. Platí to pro všechny. Dám ti nyní radu, synu Meneldurův. Máš také svůj vlastní život. Polovinu sama sebe jsi vždy zanedbával. Říkám ti nyní: Jdi domů!"

Aldarion stál náhle tiše a jeho tvář ztvrdla. „Jestli víš, pověz mi," řekl, „kde je můj domov?"

„Tam, kde je tvá žena," řekl Meneldur, „Porušil jsi slovo, které jsi ji dal, ať už z nutnosti či ne. Žije nyní v Emerii, v jejím vlastním domě daleko od moře. Tam se musíš ihned rozjet."

„Kdyby mi byl nechán jakýkoli vzkaz, kam jet, rozjel bych se tam rovnou z přístavu," řekl Aldarion. „Avšak alespoň se teď nemusím dotazovat cizích." Nato se obrátil k odchodu, ale zarazil se, řka: „Kapitán Aldarion zapomněl na něco, co náleží jeho druhé polovině, což ve své svévoli také považuje za naléhavé. Má dopis, jenž byl pověřen předat Králi Armenelosu." Podávaje ho Meneldurovi se uklonil a opustil komnatu; během hodiny nasedl na koně a odjel, ačkoli nastávala noc. S sebou měl jen dva společníky, muže ze své lodi: Hendercha ze Západních zemí a Ulbara, který pocházel z Emerië.

Po ostré jízdě přijeli do Emerië za soumraku příštího dne a muži i koně byli unaveni. Chladný a bílý vypadal dům na kopci v posledních paprscích slunce zapadajícího v mracích. Jakmile jej z dálky spatřil, zadul na roh.

Když na předním nádvoří seskočil z koně, spatřil Erendis: oděná v bílé stála na schodech, jež vedly k sloupořadí přede dveřmi. Držela se zpříma, ale jak se přiblížil, viděl, že je bledá a její oči se třpytily až příliš.

„Přicházíš pozdě, můj pane. Už dávno jsem tě přestala čekat. Obávám se, že tu pro tebe není připraveno takové uvítání, jaké jsem chystala, když jsi očekáván byl."

„Námořníky není těžké potěšit" řekl.

„To je dobře," řekla a otočila se zpět do domu a opustila ho. Nato vyšly dvě ženy a stařena, která sešla po schodech. Když Aldarion vcházel, zaslechl, jak nahlas, aby to slyšel, říká mužům: „Není tu pro vás nocleh. Jeďte dolů do usedlosti pod kopcem."

„Ne, Zamîn," řekl Ulbar. „Já tu nezůstanu. Jedu domů, když Pán

Aldarion dovolí. Je tam všechno v pořádku?"

„Celkem ano," odpověděla. „Tvůj syn pěkně vyrostl, co si ho pamatuješ. Ale jeď a přesvědč se sám! Budeš tam přivítán vřeleji než tvůj Kapitán."

Erendis nepřišla ke stolu k jeho pozdní večeři a Aldariona obsluhovaly ženy v odděleném pokoji. Ale než dojedl, vešla a řekla před ženami: „Můj pane, určitě jsi unavený po tom spěchu. Bude pro tebe připraven hostinský pokoj, kdy si budeš přát. Mé ženy tě obslouží. Kdyby ti bylo chladno, řekni si o oheň."

Aldarion neodpověděl. Brzy odešel do ložnice a jsa nyní skutečně unaven, vrhl se na lože a v tvrdém spánku brzy zapomněl na stíny Středozemě a Númenoru. Ale za kuropění procitl ve velkém neklidu a hněvu. Ihned vstal a hodlal tiše odejít z domu: chtěl vyhledat svého druha Hendercha a koně a jet ke svému příbuznému Hallatanovi, pánu ovcí z Hyarastorni. Později chtěl Erendis nařídit, aby přivedla svou dceru do Armenelosu a nemít s ní co do činění na její vlastní půdě. Ale jak vykročil ke dveřím, objevila se Erendis. Té noci neulehla na lůžko a stanula před ním na prahu.

„Odcházíš rychleji, než jsi přišel, můj pane," řekla. „Doufám, že jakožto námořník jsi už tento dům žen neshlédl nudným, abys takto odešel, než je tvá záležitost vyřízena. Skutečně, jaká záležitost tě sem vlastně přivedla? Smím se to dozvědět, než odejdeš?"

„V Armenelosu mi bylo řečeno, že je tu má žena a přestěhovala sem mou dceru," odpověděl. „Co se týče ženy, zřejmě jsem se zmýlil, ale copak nemám ani dceru?"

„Před několika lety jsi jednu měl," odvětila. „Ale má dcera ještě nevstala."

„Tak ať vstane, zatím co si půjdu pro svého koně," řekl Aldarion.

Vté době chtěla Erendis zabránit Ancalimë, aby se s ním setkala, ale obávala se zajít tak daleko, aby neztratila Královu přízeň, a Rada[23] již dlouho dávala najevo nelibost, že je dítě vychováváno na venkově. Proto když Aldarion s Henderchem po boku přijel zpět, Ancalimë stála na prahu vedle své matky. Stála vzpřímená a strnulá jako její matka a neuklonila se, když sesedl z koně a vystoupil po schodech k ní. „Kdo jsi?" zeptala se. „A proč mi nařizuješ vstávat tak brzy, než se dům probudí?"

Aldarion na ni ostře pohlédl a ačkoli jeho tvář byla přísná, v duchu se usmál, neboť tam spatřil spíše své dítě než Erendisino i vzdor všemu jejímu vychovávání.

„Kdysi jsi mne znala, Paní Ancalimë," řekl, „ale to nevadí. Dnes jsem jen posel z Armenelosu, abych ti připomněl, že jsi dcerou Králova Dědice a (jak nyní vidím) budeš jeho Dědičkou, až na tebe přijde řada. Nebudeš žít věčně tady. Ale vrať se nyní do své postele, má Paní, dokud se nevzbudí tvé služky, přeješ-li si. Já spěchám navštívit Krále. Sbohem!" Políbil Ancalimë ruku a sešel dolů po schodech; nato vsedl na koně a se zamáváním odjel.

Erendis ho samotná pozorovala z okna, jak jede dolů z kopce a všimla si, že míří do Hyarastorni a ne do Armenelosu. Nato se rozplakala žalem, ale ještě více hněvem. Pátrala po nějaké lítosti, které by mohla využít po káravém prominutí pokud by o ně bylo žádáno, ale on s ní jednal jako s provinilcem a přehlížel ji před její vlastní dcerou. Příliš pozdě si připomněla dávná slova Núneth a viděla nyní Aldariona jako někoho

mohutného a nezkrotného, hnaného prudkou vůlí, nebezpečnějšího, když je chladný. Vstala a odvrátila se od okna, přemýšlejíc o svých chybách. „Nebezpečný!" řekla. „Jsem z oceli, která se těžko láme. To pozná, i kdyby byl Králem Númenoru."

Aldarion jel do Hyarastorni, domu svého bratrance Hallatana, neboť si tam zamýšlel odpočinout a popřemýšlet. Když se přiblížil, uslyšel hudbu a nalezl ovčáky připravovat oslavu Ulbarova návratu domů s mnoha podivuhodnými příběhy a mnoha dary a ověnčený Ulbar a jeho žena tančili při hře píšťal. Z počátku si ho nikdo nevšímal a on seděl na koni a s úsměvem je pozoroval; ale náhle Ulbar vykřikl: „Velký Kapitán!" a jeho syn Íbal se rozběhl k Aldarionově třmenu. „Pane Kapitáne!" zvolal dychtivě.

„Co chceš, spěchám," řekl Aldarion, neboť jeho nálada se změnila a pociťoval hněv a hořkost.

„Chtěl jsem se jen zeptat," řekl chlapec, „jak starý musí člověk být, aby mohl na lodi přeplout moře jako můj otec?"

„Tak starý jako kopce a s žádnou jinou nadějí v životě," řekl Aldarion. „Nebo kdykoli ho napadne! Ale co tvá matka, Ulbarův synu: nepřivítá mne?"

Když Ulbarova žena předstoupila, Aldarion ji vzal za ruku: „Přijmeš toto ode mne?" zeptal se. „Je to jen malá oplátka za šest let pomoci dobrého muže, kterou jsi mi poskytla." Nato z brašny pod oděvem vyňal drahokam rudý jako oheň na zlaté obroučce a vtiskl jí ho dlaně. „Pochází od Krále elfů," řekl. „Ale bude ho považovat za vhodně darovaný." Nato se Aldarion s těmi lidmi rozloučil a ujížděl pryč, nemaje nyní ani pomyšlení zůstat v tom domě. Když Hallatan uslyšel o jeho podivném příchodu a odchodu, divil se, dokud krajem neproběhlo více zvěstí.

Aldarion ujel jen krátkou cestu z Hyarastorni a nato zastavil koně a obrátil se ke svému společníku Henderchovi: „Jakékoli uvítání ze Západu tě čeká, příteli, nebudu tě od něho zdržovat. Jeď nyní domů; s mým poděkováním. Chci jet sám."

„To není vhodné, Pane Kapitáne," namítl Henderch.

„Není," řekl Aldarion, „ale je to možné. Sbohem!"

Nato se sám rozjel do Armenelosu a do Emerië vickrát nevkročil.

Když Aldarion opustil komnatu, Meneldur pohlédl na dopis, který mu syn dal, podiven, neboť věděl, že je od Krále elfů Gil-galada z Lindonu. Byl zapečetěný a nesl jeho znak bílých hvězd na modrém oblouku.[24] Na vnější straně bylo napsáno:

> Předáno v Mithlondu do rukou Pána Aldariona, Dědice Krále Númenoru k doručení Velkému Králi v Armenelosu osobně.

Nato Meneldur zlomil pečeť a četl:

> Ereinion Gil-galad, syn Fingonův, zdraví Tar-Meneldura z rodu Earendilova: nechť tě Valar ochraňují a žádný stín nedopadá na Ostrov Králů.
>
> Již dlouho ti dlužím poděkování, neboť jsi mi již tolikrát poslal svého syna Anardila Aldariona: největšího přítele elfů, jaký je nyní mezi lidmi, jak se domnívám. Tentokrát prosím o tvé prominutí, pokud jsem ho zdržoval ve svých službách příliš dlouho, neboť mi velmi bylo třeba znalostí lidí a jejich jazyků, jež on jediný ovládá. Podstoupil

mnohá nebezpečí, aby mi přinesl radu. Promluví s tebou o mých nesnázích; přesto však netuší, jak jsou velké, jsa mladý a plný naděje. Z tohoto důvodu toto píši jen pro oči krále Númenoru.

Na Východě se zvedá nový stín. Není to vláda zlých lidí, jak věří tvůj syn, ale služebník Morgothův povstává a zlé věci se opět probouzejí. Každým rokem získává na síle, neboť většina lidí je zralá pro jeho plány. Nedaleko, jak soudím, je den, kdy se stane příliš velkým, než aby mu Eldar bez pomoci odolali. Proto kdykoli uzřím vysokou loď Králů lidí, mému srdci se uleví. A nyní se osměluji vyhledat tvou pomoc. Jestliže máš nějaké muže, bez nichž se obejdeš, prosím tě, abys mi je poskytl.

Tvůj syn ti, jestliže si budeš přát, přednese všechny naše důvody. Ale nakonec to byla jeho rada (a ta je vždy moudrá), že až útok přijde, a přijde jistě, měli bychom se snažit udržet Západní země, kde stále ještě sídlí Eldar a lidé tvého rodu, jejichž srdce dosud neovládla temnota. Musíme alespoň bránit Eriador podél dlouhých řek západně od hor, jež nazýváme Hithaeglir - naší hlavní záštity. Ale v té zdi je na jihu v zemi Calenardhon velká průrva, a tudy musí přijít nepřátelský vpád z Východu. Nepřátelé se k ní již přikrádají podél pobřeží. Mohla by být ubráněna a útok odražen, pokud bychom drželi nějakou silnou pozici na bližším břehu.

To Pán Aldarion pochopil již dávno. Ve Vinyalondě při ústí Gwathló se dlouho pracně snažil vybudovat takový přístav zabezpečený z moře i ze souše, ale jeho mocné dílo bylo marné. Má velké znalosti o těchto věcech, neboť se mnoho naučil od Círdana a lépe než kdokoli jiný chápe potřeby našich velkých lodí. Ale nikdy neměl dostatek mužů a Círdan nemá žádné přebytečné zedníky ani tesaře.

Král sám bude vědět, co je třeba, ale pokud bude s porozuměním naslouchat Pánu Aldarionovi a podporovat ho, jak bude moci, potom bude na světě více naděje. Vzpomínky na První věk jsou nejasné a všechny věci ve Středozemi chladnou. Nechť dávné přátelství Eldar a Dúnedain nepomine rovněž.

Pohleď! Temnota, jež přichází, je naplněna nenávistí k nám, ale vás nenávidí neméně. Velké moře nebude dost široké pro její křídla, pokud jí bude dovoleno narůst do plné síly.

Manwë pod Jediným nechť tě ochraňuje a sešle příznivý vítr do tvých plachet.

Meneldur nechal pergamen spadnout do klína. Velké mraky přiváté větrem z Východu přinesly brzký soumrak a zdálo se, že vysoké svíce po jeho boku se ztrácejí v temnotě, jež naplnila jeho komnatu.

„Kéž by mne Eru povolal dříve, než takový čas přijde!" vykřikl nahlas. Poté si řekl: „Běda! že ta jeho pýcha a můj chlad držely naše mysli tak dlouho oddělené. Ale bude moudré mu postoupit Žezlo dříve, než jsem zamýšlel. Neboť tyto záležitosti jsou nad moje síly.

Když nám Valar darovali Zemi Daru, neučinili nás svými nástupci: bylo nám dáno Království Númenoru, ne

světa. Oni jsou Pány. Jsme zde, abychom odvrhli nenávist a válku; neboť válka skončila a Morgoth byl vypuzen z Ardy. Tak jsem se domníval a tak mne učili.

Avšak pokud svět znovu temní, Páni to musí vědět; a neseslali mi žádné znamení. Leda by znamení bylo toto. Co pak? Naši otcové byli odměněni za pomoc, jíž poskytli při obraně proti Velkému stínu. Mají jejich synové stát stranou, když zlo opět zvedá hlavu?

Jsem nyní na příliš velkých pochybách, než abych mohl vládnout. Připravovat se, nebo nechat být? Chystat se na válku, jež je zatím pouze domněnkou: cvičit řemeslníky a rolníky vprostřed míru k prolévání krve a k válce: dát zbraně do rukou dychtivých kapitánů, kteří budou milovat jen výboje a svou slávu měřit počtem zabitých? Řeknou Eruovi: *Alespoň mezi nimi byli tví nepřátelé?* Nebo založit ruce, zatímco přátelé nespravedlivě umírají: nechat muže žít v slepém míru, dokud uchvatitel nebude stát před branou? Co potom budou dělat? Bojovat holýma rukama proti zbraním a zbytečně umírat, nebo prchat, nechávajíce za sebou nářek žen? Řeknou Eruovi: *Alespoň jsem neprolil krev?*

Když každá cesta vede ke zlu, k čemu potom volba? Ať vládnou Valar pod Eruem! Předám Žezlo Aldarionovi. Ale přesto je to volba, neboť vím, kterou cestou se dá. Ledaže Erendis...?"

Nato se Meneldurovy myšlenky se znepokojením obrátily k Erendis v Emerii. „Ale tam je nepatrná naděje (dá-li se to naději nazývat). On se neskloní v tak velkých záležitostech. Znám její volbu - i kdyby naslouchala tak dlouho, až by pochopila. Neboť její srdce nehledí mimo Númenor a ona nemá ani zdání o ceně. Jestliže si vybere zemřít v čase, který sama zvolí, zemře statečně. Ale co si počne s životem a s jinými touhami? Valar samotní, tak jako já, musí počkat, aby to zjistili."

Aldarion se vrátil do Rómenny čtvrtého dne poté, co Hirilondě připlula do přístavu. Byl zaprášený a unavený a šel ihned na Eämbar, kde se nyní rozhodl sídlit. V té době, jak ke svému rozhořčení zjistil, po Městě již kolovaly mnohé řeči. Příštího dne shromáždil v Rómenně muže a přivedl je do Armenelosu. Tam jedněm přikázal pokácet v jeho zahradě všechny stromy kromě jediného; druhým poručil srovnat jeho dům se zemí. Bílý elfí strom jediný ušetřil; když byli dřevorubci pryč, pohlédl na něj, stoje uprostřed spouště, a poprvé si všiml, jak je krásný. Při pomalém elfím růstu byl jen dvanáct stop vysoký, přímý, štíhlý, s poupaty jeho zimních květů na vztyčených větvích mířících k obloze. Připomněl mu jeho dceru a on řekl: „Budu ti také říkat Ancalimë. Kéž ty i ona stojíte takto v dlouhém životě, odolávajíce větru i vůli a hrdě se vypínajíci."

Třetího dne po svém návratu z Emerië Aldarion vyhledal Krále. Tar-Meneldur nehybně seděl na svém trůně a vyčkával. Pohlédnuv na svého syna se ulekl, neboť Aldarion se změnil: jeho tvář byla šedá, chladná a nepřátelská jako tvář moře, když slunce náhle zakryje těžký mrak. Stoje před svým otcem pomalu promluvil, spíše s pohrdáním než s hněvem.

„Jakou úlohu jsi v tom sehrál, víš nejlépe sám." řekl. „Ale Král by měl uvážit, kolik člověk může člověk vydržet, i kdyby byl poddaný, dokonce jeho syn. Pokud jsi mne chtěl připoutat k tomuto Ostrovu, vybral sis špatný řetěz. Nyní mi nezůstala ani žena ani

láska této země. Odejdu z tohoto zakletého ostrova vzdušných zámků, kde by ženy ve své nestoudnosti chtěly mít muže shrbené. Použiji své dny k nějakému účelu, kdekoli, kde mnou nepohrdnou a přivítají mne se cti. Pro domácího sluhu si můžeš najít jiného dědice. Ze svého dědictví požaduji jen jedno: loď Hirilondě s tolika muži, *kolik jich pojme. Mou dceru bych si* vzal také, kdyby byla starší, ale svěřím ji své matce. Pokud ses neumanul na ovce, nebudeš tomu bránit a nedovolíš, aby dítě zakrnělo, vychovávané mezi němými ženami v chladné drzosti a pohrdání jejími příbuznými. Je z rodu Elrosova a od svého syna nebudeš mít žádného jiného potomka. Skončil jsem. Půjdu nyní za prospěšnější prací."

Potud Meneldur trpělivě seděl s očima sklopenýma a nehýbal se. Ale nyní povzdechl a vzhlédl: „Aldarione, můj synu," řekl smutně, „Král by řekl, že jsi také projevil chladnou drzost a pohrdání svými příbuznými a sám odsuzoval druhé bez vyslechnutí; ale tvůj otec, který tě miluje a trápí se pro tebe, ti to promine. Není jen moje chyba, že jsem již dříve nepochopil tvé úmysly. Ale co se týče toho, co tě postihlo (o čemž, běda, příliš mnoho jich nyní mluví): Jsem bez viny. Erendis jsem miloval, a protože si rozumíme, domníval jsem se, že musela vydržet mnoho těžkého. Tvé úmysly jsou mi nyní jasné, ačkoli bych řekl, pokud máš *chuť poslouchat něco jiného než* chválu, že tebe vedlo v první řadě také vlastní potěšení. A možná, že věci mohly být jiné, kdybys už dávno promluvil otevřeněji."

„Král si může v tomto stěžovat na cokoli," vykřikl Aldarion nyní už prudce, „ale ne zrova na na to, o čem hovoříš! Přinejmenším k ní jsem mluvil dlouho a často: k lhostejným, nechápajícím uším. Stejně tak může neposlušný hoch vyprávět o lezení po stromech vychovatelce, která má starost jen o to, že by si mohl roztrhnout šaty a přijít pozdě k jídlu! Milují ji, jinak by mi to nevadilo. Minulost si uchovám v srdci, budoucnost je mrtva. Ona nemiluje mne ani cokoli jiného. Miluje sebe samotnou usazenou v Númenoru, a mne jako poslušného pejska, který by klímal u krbu, dokud se jí nezachce procházet se po svých vlastních polích. Ale jelikož se psi nyní zdají příliš velcí, bude mít Ancalimë, aby zpívala v kleci. Ale dosti o tom: mám Královo svolení odejít? Nebo má nějaký rozkaz?"

„Král," odpověděl Tar-Meneldur, „o těchto věcech mnoho přemýšlel během dlouhých dnů, které uplynuly od doby, co jsi byl v Armenelosu naposled. Přečetl si Gil-galadův dopis, který je naléhavý a závažný. Běda! Na jeho prosbu a tvá přání Král Númenoru musí říci *ne*. Nemůže učinit jinak vzhledem k tomu, jak chápe nebezpečí obou cest: připravovat se na válku, či nepřipravovat."

Aldarion pokrčil rameny a udělal krok, jako by chtěl odejít. Ale Meneldur pozdvihnutím ruky nařídil pozornost a pokračoval: „Nicméně Král, ačkoli nyní vládne zemi Númenor sto a čtyřicet dva let, si není jist, zda tuto věc chápe dostatečně, aby se správně rozhodl v záležitostech tak velkého významu a nebezpečí." *Odmlčel se a zvednuv pergamen psaný* jeho vlastní rukou, přečetl z něho jasným hlasem:

> Tedy: za prvé, pro poctu svého velice milovaného syna; za druhé pro lepší správu říše v otázkách, jimž jeho syn rozumí lépe, Král rozhodl, že ihned předá Žezlo svému synu, jenž se nyní stane Tar-Aldarionem, Králem.

Toto až bude prohlášeno," pravil Meneldur, „obeznámí všechny s mým náhledem na to, co se stalo. Pozvedne tě to nad opovržení a uvolní tvou moc, takže ostatní ztráty bude možno lépe vydržet. Až budeš Králem, odpoviš na Gil-galadův dopis, jak se bude zdát držiteli Žezla vhodné."

Aldarion stál chvíli v úžasu. Připravoval se čelit Královu hněvu, který se záměrně snažil vyvolat. Nyní byl zmaten. Poté, jako někdo sražený náhlým větrem z neočekávaného směru, padl před svým otcem na kolena; ale po chvíli zvedl skloněnou hlavu a zasmál se - tak to dělal vždy, když se doslechl o nějakém velkomyslném činu, neboť to potěšilo jeho srdce.

„Otče," řekl, „požádej Krále, aby zapomněl na mou drzost. Neboť je velkým Králem a jeho pokora ho staví vysoko nad mou pýchu. Jsem poražen: zcela se pokořuji. Že by se takový Král měl vzdát Žezla, zatím, co je silný a moudrý, nepřipadá v úvahu."

„Přesto je tak rozhodnuto," pravil Meneldur. „Rada bude svolána okamžitě."

Když se Rada sešla, poté, co uplynulo sedm dní, Tar-Meneldur ji obeznámil se svým předsevzetím a předložil jim svitek. Nato byli všichni udiveni, ještě nevědouce, jaké jsou ty otázky, o nichž Král mluvil; a všichni vznášeli námitky, prosíce ho, aby své rozhodnutí odložil; kromě Hallatana z Hyarastorni. Neboť již dlouho si svého příbuzného Aldariona vážil, ačkoli jeho vlastní život a záliby byly zcela odlišné; a považoval Králův čin za vznešený a chytře vykonaný v pravý čas, musel-li už být.

Ale těm druhým, kteří proti jeho předsevzetí namítali to či ono, Meneldur odpověděl: „Nikoli bez uvažování jsem došel k tomuto rozhodnutí a v myšlenkách jsem vzal v úvahu všechny důvody, které moudře předkládáte. Nyní a ne později je nejvhodnější čas, aby má vůle byla oznámena, neboť důvody, které tu sice nikdo nepronesl, si jistě všichni domyslili. Nechť je tedy tento výnos ihned prohlášen. Ale jestliže si přejete, nevejde v platnost až do *Erukyermë* na jaře. Do té doby si Žezlo ponechám."

Když do Emerië přišly zprávy o prohlášení výnosu, Erendis byla zděšena, neboť z toho vyčetla výtku Krále, na jehož přízeň spoléhala. V tomto měla pravdu, ale že je za tím něco mnohem důležitějšího, se nedovtípila. Brzy poté přišlo od Tar-Meneldura poselství, ve skutečnosti příkaz, ačkoli přívětivě proslovený. Byla požádána, aby přišla do Armenelosu a vzala sebou Paní Ancalimë a zůstala tam aspoň do *Erukyermë* a vyhlášení nového Krále.

„Dovede udeřit rychle," pomyslela si. „To jsem měla předvídat. Připraví mne o všechno. Ale mně poroučet nebude ani skrze ústa svého otce."

Proto poslala Tar-Meneldurovi odpověď: „Králi a otče, má dcera Ancalimë musí skutečně přijít, jestliže tak poroučíš. Prosím tě, abys vzal v úvahu její věk a dohlédl, aby byla ubytována v klidu. Co se týče mě, snažně tě prosím, abys mě omluvil. Dověděla jsem se, že můj dům v Armenelosu byl zničen; a já bych nyní nerada byla hostem, ze všeho nejméně na lodi mezi námořníky. Dovol mi tedy zůstat zde v mé samotě, leda by byla Králova vůle vzít si zpět i tento dům."

Tento dopis Meneldur četl s účastí, ale v jeho srdci se minul úspěchem. Ukázal jej Aldarionovi, na něhož se zdál především zaměřený. Nato si

Aldarion dopis přečetl a Král, pohlédnuv na tvář svého syna, řekl: „Nepochybně jsi zarmoucen. Ale v co jiného jsi doufal?"

„Alespoň v tohle ne," řekl Aldarion. „Je to horší, než jsem od ní čekal. Stala se malichernou a jestli jsem to způsobil já, je moje vina velká. Ale copak se neštěstím velikost mění v malost? Tak tomu nebylo dokonce ani nenávistí nebo pomstou! Měla by žádat, aby byl pro ni připraven velký dům, zavolán královský doprovod a vrátit se do Armenelosu ještě krásnější, královsky, s hvězdou na čele; potom by téměř celý Ostrov Númenor mohla okouzlit a podmanit a ze mě udělat blázna a neotesance. Valar jsou mými svědky, raději bych to tak měl: spíše krásnou Královnu, která by se protivila mé vůli a vysmívala se mi, než volnost vládnout, zatím, co Paní Elestirně pohasíná ve svém vlastním soumraku."

Nato s trpkým smíchem vrátil dopis Králi. „Dobrá: tak je to," řekl. „Ale jestli někdo nemá chuť žít na lodi mezi námořníky, jiný může být omluven odporem k ovci farmě mezi služkami. Ale má dcera nebude takto vychovávána. Alespoň ona si vybere podle rozumu." Vstal a vyžádal si svolení odejít.

Další průběh vyprávění

Od místa, kde Aldarion čte dopis od Erendis odmítající návrat do Armenelosu, dá se příběh sledovat jen letmo a v úryvcích; z poznámek a záznamů: a ani ty nejsou částmi zcela jednotného příběhu, neboť byly napsány v různých dobách a často si navzájem odporují.

Zdá se, že když se Aldarion v roce 883 stal Králem Númenoru, rozhodl se ihned znovu navštívit Středozemí a odplul do Mithlondu buď téhož roku nebo příštího. Je zaznamenáno, že na příď Hirilondě neupevnil ratolest *oiolairë*, ale podobu orla se zlatým zobákem a očima z drahokamů, což byl dar od Cirdana.

> Díky umění svého tvůrce tam spočíval, jako by se vznášel v jistém letu k nějakému vzdálenému cíli, který spatřil. „Toto znamení nás povede k našemu cíli," řekl. „O náš návrat nechť dbají Valar, pokud je naše činy nerozhněvají."

Také se tvrdí, že „nyní už nezůstaly žádné záznamy o Aldarionových pozdějších cestách," ale že „je známo, že mnoho cestoval po souši a po moři a plul po řece Gwathló až k Tharbadu a setkal se tam s Galadriel." Nikde jinde není o tom setkání ani zmínka, ale v té době Galadriel a Celeborn sídlili v Eregionu nedaleko od Tharbadu.

Ale všechno Aldarionovo úsilí bylo zmařeno. Práce, které znovu započal ve Vinyalondě, nebyly nikdy dokončeny a pohltilo je moře.[25] Nicméně položil základy pro Tar-Minastirův čin o mnoho let poté, v první válce se Sauronem, a bez jeho díla by flotily Númenoru nemohly přivézt své síly včas na správné místo - jak předvídal. Nepřátelství již vzrůstalo a temní lidé z hor se drali do Enedwaithu. Ale v Aldarionových dnech Númenorejci ještě netoužili po větším prostoru a jeho Odvážní zůstali nepočetným lidem, obdivovaným, ale málo následovaným.

Nikde není zmínka o nějakém dalším rozvoji spojenectví s Gil-galadem nebo o poslání pomoci, o kterou žádal ve svém dopise Tar-Meneldurovi; dokonce se říká toto:

Aldarion přišel buď příliš pozdě nebo příliš brzy. Příliš pozdě: neboť moc, jež nenáviděla Númenor, se již probudila. Příliš brzy: neboť čas ještě nebyl zralý k tomu, aby Númenor ukázal svou moc nebo se vrátil zpět do bitvy o svět.

V Númenoru nastal rozruch, když se Tar-Aldarion rozhodl vrátit do Středozemě v roce 883 nebo 884, neboť žádný Král před ním nikdy neopustil Ostrov a Rada neměla zkušenost s ničím podobným. Zdá se, že Meneldurovi bylo nabídnuto regentství, ale odmítl, a že regentem se stal Hallatan z Hyarastorni, stanovený buď Radou nebo Tar-Aldarionem samotným.

O Ancalimě během let, kdy vyrůstala, není známo nic určitého. Méně pochyb je o jejím tak trochu dvojakém charakteru a o vlivu, jenž na ni měla její matka. Byla méně upjatá než Erendis a od malička měla ráda nádheru, klenoty, hudbu, obdiv a úctu; ale měla je ráda jen když se jí zalíbilo, nikoliv neustále, a omluvou za únik učinila svou matkou a bílý dům v Emerii. Schvalovala jak Erendisino zacházení s Aldarionem po jeho opožděném návratu, tak Aldarionův hněv, zatvrzelost a následné tvrdé vyhoštění Erendis z jeho srdce a zájmu. Měla hluboký odpor k zavazujícímu manželství a v manželství k jakémukoli omezování své vůle. Její matka k ní neustále mluvila proti mužům a zachoval se skutečně pozoruhodný příklad Erendisina učení v tomto ohledu:

Muži v Númenoru jsou Půlelfové (říkala Erendis), zvláště ti vznešení: nejsou to, ani ono. Dlouhý život, jenž jim byl dán, je oklamal a oni se potloukají světem, rozumem děti, dokud je věk nedostihne - a poté mnozí jen opustí hru venku pro hru ve svých domech. Ze své hry činí velkou věc a z velkých věcí hru. Mohou být řemeslníky, učenci a hrdiny současně; a ženy jsou pro ně jen ohněm v krbu - aby o něj pečovali jiní, až se oni večer hrou unaví. Všechny věci byly vytvořeny pro ně: kopce pro lámání kamene, řeka pro opatření vody nebo otáčení kolem, stromy na lodě, ženy pro potřebu těla, nebo, jsou-li krásné, aby zdobily jejich stůl a krb; a děti, aby byly škádleny, když není nic jiného na práci - ale hned by si hráli se štěnaty svých chrtů. Ke všem jsou milostiví a laskaví, veselí jako skřivánek zrána (pokud svítí slunce); neboť se nikdy nehněvají, pokud se tomu mohou vyhnout. Mají za to, že muži by měli být veselí, coby bohatí štědří, rozdávajíce to, co nepotřebují. Hněv dají najevo, jen když si nečekaně uvědomí, že na světě jsou i jiné vůle kromě jejich vlastních. Potom budou nelítostní jak mořský vítr, jestliže se jim někdo odváží vzdorovat.

Tak je to, Ancalimě, a my to nemůžeme změnit. Neboť muži utvářeli Númenor: muži, ti dávní hrdinové, o nichž zpívají - o jejich ženách slýcháme méně, kromě toho, že plakaly, když jejich muži byli zabiti. Númenor měl být odpočinkem po válce. Ale jestliže se unaví odpočinkem a hrou v míru, brzy se vrátí ke své velké hře, zabíjení a válce. Tak je to; a my jsme umístěny mezi nimi. Ale my nepotřebujeme povolení. Jestliže také milujeme Númenor, těšme se jím dříve, než ho zničí. Také jsme dcerami velkých a máme vlastní vůli a odvahu. Proto se neskláněj, Ancalimě. Jednou se trochu skloň a oni tě budou ohýbat dál, až se skloníš úplně. Zapusť své kořeny do skály a postav se větru, i kdyby ti serval všechny listy.

Nadto, a mnohem účinnější, Erendis navykla Ancalimě na společnost žen: tichý, poklidný život v Emerii, bez vyrušování a poplachů. Chlapci, jako Íbal, křičeli. Muži přijížděli, dujíce na rohy v nezvyklých hodinách a krmili se s velkým hlukem. Plodili děti a ponechávali je v péči žen, když byly zlobivé. A ačkoli porod byl méně zlý a nebezpečný, Númenor nebyl „rájem na zemi", a únava z práce a všeho tvoření nebyla odejmuta.

Ancalimě, jako její otec, byla cílevědomá při sledování svých záměrů; a jako on byla neústupná, činíc pravý opak toho, co jí bylo porazeno. Měla v sobě něco z matčina chladu a pocitu osobní křivdy; a hluboko v srdci, ale ne zcela zapomenutá, byla ta odhodlanost, s jakou Aldarion rozepjal její objímající ruce, když spěchal, aby už byl pryč. Velmi milovala pahorky jejího domova a nikdy v životě (jak říkala) by nemohla klidně spát daleko od zvuku bečení ovcí. Ale Dědictví neodmítla a rozhodla se, že až přijde její den, bude mocnou Vládnoucí Královnou; a až se tak stane, bude si žít, kde a jak jí bude těšit.

Zdá se, že nějakých osmnáct let poté, co se stal Králem, byl Aldarion často mimo Númenor a během té doby Ancalimě trávila čas v Emerii i Armenelosu, neboť Královna Almarian v ní našla velké zalíbení a povolovala jí tolik, co Aldarionovi v jeho mládí. V Armenelosu jí všichni chovali v úctě a nikoliv nejméně Aldarion, a ačkoli z počátku byla nesvá, postrádajíc širé nebe svého domova, za čas přestala být na rozpacích a uvědomovala si, že muži hledí s údivem na její krásu, jež se nyní plně rozvíla. Čím byla starší, tím byla svéhlavější a nudila ji společnost Erendis, jež se chovala jako vdova a nechtěla být Královnou; ale vracívala se do Emerië jak jako do útočiště, tak i proto, že takto chtěla potrápit Aldariona. Byla chytrá a zlomyslná a viděla příslib zábavy jakožto cenu, o niž její matka a otec zápolí.

Nyní, v roce 892, když bylo Ancalimě devatenáct let, byla prohlášena Královnou Dědičkou (ve věku mnohem nižším, než tomu bývalo dříve); a v té době Tar-Aldarion zařídil, aby byl zákon o nástupnictví v Númenoru změněn. Říká se zvláště, že Aldarion to učinil „spíše z důvodu osobního zájmu než politiky", a kvůli „svému dávnému rozhodnutí porazit Erendis." O změně zákona se zmiňuje Pán Prstenů, Dodatek A (I,1):

> Šestý Král [Tar-Aldarion] zanechal jediné dítě, dceru. Stala se první Královnou [tj. Vládnoucí Královnou]; neboť tehdy bylo v královském domě uzákoněno, že Žezlo má držet nejstarší dítě Krále ať muž či žena.

Ale jinde je nový zákon formulován odlišně. Nejúplnější a nejjasnější záznam v prvé řadě tvrdí, že "starý zákon", jak byl poté nazýván, nebyl ve skutečnosti Númenorejský "zákon", ale zděděný zvyk, o jehož okolnostech se dosud nepochybovalo; a vzhledem k tomuto zvyku nejstarší syn Vládce dědil Žezlo. Bylo to chápáno, že pokud neměl žádného syna, Dědicem by se stal nejbližší mužský příbuzný mužského potomka Elrose Tar-Minyatura. Takže pokud by Tar-Meneldur neměl syna, Dědicem by nebyl Valandil (syn jeho sestry Silmarien), ale jeho bratranec Malantur (vnuk Tar-Elendilova mladšího bratra Eärendura). Ale podle "nového zákona" nejstarší dcera Vládce dědila Žezlo, pokud neměl žádného syna (což je v rozporu s tím, co je řečeno v Pánovi Prstenů). Rozhodnutím Rady bylo připojeno, že měla možnost odmítnout.[26] V takovém případě vzhledem k "novému zákonu" byl dědicem Vládce nejbližší mužský příbuzný, ať v mužské či ženské linii. Takže pokud by Ancalimě odmítla Žezlo, Tar-Aldarionovým dědicem by byl Soronto, syn jeho sestry Ailinel; a pokud by se Ancalimě vzdala Žezla nebo zemřela bezdětná, jejím dědicem by byl opět Soronto.

Na návrh Rady bylo také ustanoveno, že dědička musí odstoupit, pokud po jistém čase zůstane neprovdána; a k těmto opatřením Tar-Aldarion připojil, že Králův Dědic si smí vzít jen někoho z rodu Elrosova a že každý, kdo tak neučiní, ztrácí nároky na dědictví. Říká se, že toto nařízení vzešlo přímo z Aldarionova neblahého manželství s Erendis a z jeho úvah o něm; neboť ona nebyla z rodu Elrosova a měla kratší životní úděl, a on věřil, že v tom byl kořen jejich soužení.

Nepochybně byla tato ustanovení "nového zákona" zaznamenána do takových podrobností,

protože měla těsný dopad na pozdější historii říše; ale na neštěstí o nich nyní může být řečeno jen málo.

Někdy později Tar-Aldarion zrušil zákon, že se Vládnoucí Královna musí vdát, nebo odstoupit (a to bylo jistě způsobeno Ancaliminým odporem k oběma možnostem); ale manželství s jiným příslušníkem rodu Elrosova už poté zůstalo zvykem.[27]

Rozhodně se ale brzy začali v Emerii objevovat nápadníci a ucházet se o Ancaliminu ruku; a nejen kvůli změně v jejím postavení, neboť zemí šla zvěst o její kráse, o její povznesenosti a přezírání a o jejím nezvyklém vychování. Tehdy o ní lidé začali mluvit jako o Emerwen Aranel, Princezně Ovčačce. Aby unikla před jejich neodbytností, Ancalimë se s pomocí stařeny Zamîn ukryla na farmě na hranicích země Halfatana z Hyarastorni, kde na čas žila životem pasačky ovcí. Záznamy (které ve skutečnosti nejsou víc než spěšné poznámky) o tom, jak se její rodiče zachovali v této situaci, se liší. Podle jednoho Erendis sama věděla, kde Ancalimë přebývá a schvalovala důvod jejího útěku, zatímco Aldarion zabránil Radě po ní pátrat, jelikož se domníval, že jeho dcera by se měla chovat takto nezávisle. Podle jiného však byla Erendis Ancaliminým útěkem znepokojena a Král se rozhněval; v té době se Erendis snažila s ním do jisté míry usmířit, alespoň s ohledem na Ancalimë. Ale Aldarion byl neoblomný, prohlašuje, že Král nemá ženu, ale má dceru a dědičku, a že nevěří, že Erendis není obeznámena s místem jejího úkrytu.

Jisté je, že se Ancalimë setkala s ovčákem, který opatroval stáda v témže kraji; a jí se ten muž představil jako Mámandil. Ancalimë byla zcela nezvyklá společnosti jako jeho a nacházela potěšení v jeho zpěvu, v němž vynikal; a on jí zpíval písně, které pocházely z dávných dnů, kdy Edain pásli svá stáda v Eriadoru kdysi dávno, než se vůbec setkali s Eldar. Setkávali se takto na pastvinách častěji a častěji a on měnil staré písně milenců a vkládal do nich jména Emerwen a Mámandil; a Ancalimë předstírala, že tu záměnu nechápe. Ale posléze jí otevřeně vyznal lásku a ona se stáhla a odmítla ho, řkouc, že její osud leží mezi nimi, neboť je Dědičkou krále. Ale Mámandil nikterak neupadl do rozpaků a smál se a řekl jí, že jeho pravé jméno je Hallacar, syn Hallatana z Hyarastorni z rodu Elrose Tar-Minyatura. „A jak jinak by tě mohl nějaký nápadník najít?" řekl.

Nato se Ancalimë rozhněvala, protože ji oklamal, věda od počátku, kdo je; ale on odpověděl: „Z části je to pravda. Podařilo se mi setkat se s Paní, jejíž způsoby jsou tak zvláštní, že jsem zatoužil zvědět o ní více. Ale poté jsem se zamiloval do Emerwen a nestarám se nyní, kým může být. Nemysli si, že se ženu za tvým vysokým postavením; neboť bych byl mnohem radději, kdybys byla pouze Emerwen. Těší mne jen to, že jsem také z rodu Elrosova, protože soudím, že jinak bychom se nemohli vzít."

„Mohli bychom," řekla Ancalimë, „kdybych k tomu měla chuť. Mohla bych se vzdát svého královského stavu a být volná. Ale kdybych tak učinila, mohla bych si vzít toho, koho chci; a to by byl Uner (což je 'Nikdo'), kterého mám raději než kohokoli jiného."

Byl to však Hallacar, za něhož se Ancalimë provdala. Podle jedné verze se zdá, že Hallacarova vytrvalost v jeho dvoření, vzdor tomu, že byl odmítán, a naléhání Rady, aby si vybrala manžela pro klid říše, vedly k jejich svatbě nemnoho let poté, co se poprvé setkali uprostřed stád v Emerii. Ale jinde se říká, že zůstala neprovdána tak dlouho, že její bratranec Soronto, spoléhaje na ustanovení 'nového zákona', ji vyzval, aby se vzdala Dědictví, a že si poté vzala Hallacara, Sorontovi navzdory. Z další krátké poznámky vyplývá, že se vdala za Hallacara poté, co Aldarion to ustanovení zrušil, aby ukončila Sorontovy naděje, že se stane Králem, pokud Ancalimë zemře bezdětná.

Ať tomu bylo jakkoliv, je jasné, že Ancalimë netoužila po lásce, ani si nepřála syna; a řekla: „Musím být jako Královna Almarian a slepě ho zbožňovat?" Její život s Hallacarem byl nešťastný, jen nerada mu dala syna Anáriona a od té doby byl mezi nimi svár. Snažila se podrobit si ho, činíc ze sebe vlastníka jeho půdy a zakazujíc mu tam sídlit, neboť, jak říkala, nechtěla mít manžela správcem farmy. Z té doby pochází poslední příběh, který zaznamenává tyto nešťastné události. Neboť Ancalimë nechtěla žádné ze svých žen povolit se vdát, a ačkoli se

ze strachu před ní většina z nich podvolila, pocházely z okolního kraje a měly své milé, za něž se chtěly provdat. Ale Hallacar pro ně v tajnosti připravil svatbu; prohlásil, že uspořádá poslední hostinu ve své domě, než ho opustí. Na tu hostinu pozval Ancalimë, řka, že je to dům jeho rodu a měl by se s ním vhodně rozloučit.

Ancalimë přišla, doprovázena všemi svými ženami, neboť si nepřála být obsluhována muži. Našla celý dům osvětlený a vyzdobený jako na velkou hostinu a muži z domácnosti byli ověnčeni jako na svatbu, každý v ruce druhý věnec pro nevěstu. „Pojďte!" řekl Hallacar. „Svatby jsou přichystány a novomanželské pokoje připraveny. Ale jelikož není ani pomyšlení, že bychom mohli žádat Paní Ancalimë, Královu Dědičku, aby nocovala se správcem farmy, potom běda! musí spát dnes v noci sama."

A Ancalimë tam musela zůstat, neboť to bylo příliš daleko, než aby jela zpět, ani nechtěla jet bez doprovodu. Muži ani ženy neskrývali úsměv; a Ancalimë nechtěla přijít na hostinu, ale ležela na lůžku neslouchajíc vzdálenému smíchu, domnívajíc se, že se týká jí. Příštího dne odjela plná skrývaného vzteku a Hallacar poslal tři muže, aby ji doprovodili. Tak se pomstil, neboť ona se nikdy nevrátila do Emerië, kde se jí zdálo, že se jí i ovce vysmívají. Ale Hallacara poté stíhala nenávist.

O pozdějších letech Tar-Aldariona se nedá říci nic, kromě toho, že pravděpodobně pokračoval ve svých cestách do Středozemě a více než jednou zanechal Ancalimë jako svou regentku. Jeho poslední cesta se konala někdy na konci prvního tisíciletí Druhého věku; a v roce 1075 se Ancalimë stala první Vládnoucí Královnou Númenoru. Říká se, že po Tar-Aldarionově smrti v roce 1098 Tar-Ancalimë opustila všechny plány svého otce a Gil-galadovi v Lindonu neposkytovala žádnou další pomoc. Její syn Anárion, který byl poté osmým Vládcem Númenoru, měl nejprve dvě dcery. Královnu neměly rády a obávaly se jí a vzdaly se Dědictví, zůstávajíce neprovdány, jelikož Královna jim na oplátku nechtěla povolit sňatek[28] Anárionův syn Súrion se narodil poslední a byl devátým vládcem Númenoru.

O Erendis se říká, že na ni dolehlo stáří, byvši opomíjena Ancalimë a v trpkosti své samoty zatoužila znovu po Aldarionovi; a dozvěděvši se, že je mimo Númenor na cestě, jež se ukázala být jeho poslední, ale z níž se měl brzy vrátit, konečně opustila Emerii a putovala neznámá a nepoznaná do přístavu Rómenna. Tam se, jak se zdá, setkala se svým osudem, ale zůstala jen slova „Erendis utonula v roce 985," která naznačují, jak se to přihodilo.

POZNÁMKY

Chronologie

Anardil (Aldarion) se narodil v roce 700 Druhého Věku a jeho první cesta do Středozemě proběhla v letech 725-27. Jeho otec Meneldur se stal Králem Númenoru v roce 740. Společenstvo Odvážných bylo založeno v roce 750 a Aldarion byl prohlášen Královým Dědicem v roce 800. Erendis se narodila v roce 771. Aldarionova sedmiletá plavba zahrnovala léta 806-13, první plavba Palarranu 816-20, plavba sedmi lodí navzdory Tar-Meneldurovi 824-29 a čtrnáctiletá plavba, která následovala bezprostředně po poslední, 829-43.

Aldarion a Erendis se zasnoubili roku 858; léta plavby podniknuté Aldarionem po jeho zásnubách byla v 863-69 a svatba byla v roce 870. Ancalimë se narodila na jaře roku 873. Hirilondë vyplula na jaře 877 a Aldarionův návrat následovaný roztržkou s Erendis byl v roce 882; Žezlo Númenoru obdržel v roce 883.

✦

1 V "Popisu Númenoru" je nazýván Tar-Meneldur Elentirmo (Pozorovatel hvězd). Viz také jeho záznam v části "Rod Elrosův".

2 Sorontova úloha v příběhu může být nyní jen neurčitě naznačena; viz dále.

3 Jak se říká v "Popisu Númenoru," byl to Vëantur, kdo první podnikl plavbu plavbu do Středozemě v roce 600 Druhého věku (narodil se v roce 451). V Letopisu v dodatku B k *Pánovi prstenů* zápis v kronice pro rok 60 konstatuje: „První lodi Númenorejců se objevují na pobřeží."

V posledním jazykovědném pojednání o prvním setkání Númenorejců s lidmi z Eriadoru v té době je popis: „Bylo to šestset let po odchodu zbylých Atani [Edain] přes moře na Númenor, kdy loď poprvé znovu připlula ze Západu do Středozemě a vplula do zálivu Lhûnu. Její kapitán a námořníci byli přivítáni Gil-Galadem; a takto započalo přátelství a spojenectví Númenoru s Eldar z Lindonu. Zvěsti se rychle šířily a lidé v Eriadoru byli naplněni údivem. Ačkoli v Prvním věku sídlili na Východě, dosáhla je pověst o hrozné válce za Západními horami [tj. Ered Luinem]; ale v jejich tradici se o ní nedochovala žádná jasná zmínka a věřili, že všichni lidé, jež sídlili v zemích za horami, byli zabiti nebo utonuli ve velkých bouřích ohně a valícím se moři. Ale jelikož se mezi nimi stále říkalo, že ti lidé byli v letech dávno minulých jejich vlastními příbuznými, vyslali ke Gil-galadovi posly, žádajíce o dovolení setkat se s těmi lodníky, kteří se vrátili ze smrti v hlubinách Moře. Takto se stalo, že se spolu setkali na Věžových kopcích; a na tu schůzku přišlo jen dvanáct mužů z Eriadoru, mužů velkého srdce a odvahy, neboť většina jejich lidu se bála, že nově příchozí jsou nebezpeční duchové Mrtvých. Ale když pohlédli na lodníky, strach je opustil, ačkoli na chvíli stanuli v bázni, neboť ač sami byli mezi jejich lidem považováni za mocné, lodníci se způsoby a oděvem podobali spíše elfím pánům než smrtelným lidem. Nicméně nepociťovali žádné pochyby o jejich dávném příbuzenství; rovněž tak lodníci pohlíželi s radostným úžasem na lidi ze Středozemě, neboť v Númenoru se věřilo, že lidé, kteří neodešli, jsou potomky zlých lidí, které v posledních dnech války proti němu Morgoth povolal z Východu. Ale nyní pohlíželi na tváře prosté Stínu a muže, kteří by mohli kráčet Númenorem a až na jejich oděv a zbraně by nebyli považováni za cizince. Nato náhle, po chvíli mlčení, Númenorejci i muži z Eriadoru pronesli slova pozdravů a přivítání v jejich vlastních jazycích, jako by určené přátelům a příbuzným po dlouhém odloučení. Nejprve byli zklamáni, neboť ani jedna strana nerozuměla druhé; ale když se v přátelství promísili, zjistili, že mají společných mnoho dosud jasně rozeznatelných slov a jiným že lze s pozorností rozumět, a byli schopni pomalu hovořit o jednoduchých věcech." Jinde v tomto pojednání se vysvětluje, že tito lidé sídlili kolem Soumračného jezera v Severních a Větrovských vrších a v zemích mezi nimi až po Brandyvínu, západně od níž často putovali, ačkoli tam nesídlili. Přátelili se s elfy, ačkoli k nim vzhlíželi s bázní; a obávali se Moře a nechtěli na ně pohlížet. Objevuje se tu, že byli ve skutečnosti lidé z téhož rodu jako lid Bëorův a Hadorův, kteří nepřekročili Modré hory do Beleriandu v Prvním věku.

4 Syn Králova Dědice: Aldarion, syn Meneldurův. Tar-Elendil nepostoupil Meneldurovi žezlo, dokud neminulo dalších patnáct let.

5 *Eruhantalë:* "Díkuvzdání Eruovi," podzimní slavnost v Númenoru, viz "Popis Númenoru."

6 (Sîr) Angren bylo elfí jméno řeky Isen (Železí). Ras Morthil, jméno, které se jinde nevyskytuje, musí být velký mys na konci severního výběžku Belfalaské zátoky, který se také nazývá Andrast (Dlouhý mys).

Odkaz na „zemi Amrothovu, kde elfové Nandor dosud sídlí," může znamenat, že příběh Aldariona a Erendis byl v Gondoru sepsán před odplutím poslední lodi z přístavu lesních elfů u Dol Amrothu v roce 1981 Třetího věku.

7 Co se týče Uinen, manželky Ossého, (Maii Moře) viz *Silmarillion*. Tam se říká, že „Númenorejci dlouho žili pod její ochranou a ctili ji stejně jako Valar."

8 Je zaznamenáno, že Slavnostní síň Odvážných „zkonfiskovali Králové a přestěhovali ji do západního přístavu Andúnië; všechny její záznamy byly zničeny" (tj. při Pádu), včetně všech přesných map Númenoru. Ale není řečeno, kdy se tato konfiskace Eämbaru udála.

9 Řeka byla poté nazývána Gwathló neboli Šerava a přístav Lond Daer.

10 Srovnej se *Silmarillionem*: „Lidé z toho domu [tj. Bëorova] měli vlasy tmavé nabo hnědé a šedé oči." Podle rodokmenu rodu Bëorova Erendis pocházela od Bereth, jež byla sestrou Baragunda a Belegunda, a tedy tetou Morwen, matky Túrina, a Rían, matky Tuora.

11 O rozdílné délce života viz poznámka 1 k "Rodu Elrosovu."

12 Ke stromu *oiolairë* viz "Popis Númenoru."

13 Toto má být chápáno jako zlé znamení.

14 Srovnej s *Akallabêth*, kde se praví, že za dnů Ar-Pharazôna „nejednou se velké lodi Númenorejců potápěly a nevracely se do přístavů, přestože od východu Hvězdy je až do té doby takové hoře nepostihlo."

15 Valandil byl Aldarionův bratranec, neboť byl synem Silmarien, dcery Tar-Elendila a sestry Tar-Meneldura. Valandil, první z Pánů z Andúnë, byl předek Elendila Vysokého, otce Isildura a Anáriona.

16 *Erukyermë*: "Modlitba k Eruovi," slavnost jara v Númenoru, viz "Popis Númenoru."

17 V *Akallabêth* je řečeno, že „občas, když byl vzduch čistý a slunce na východě, vyhlíželi a daleko na západě rozeznávali bílé zářící město na vzdáleném břehu, velký přístav a věž. V oněch dnech byli totiž Númenorejci dalekozrací; ale i tak zahlédly toto vidění jen nejbystřejší oči mezi nimi, buď z Meneltarmy, nebo z nějaké vysoké lodi, jež vyplula ze západního pobřeží... Ale moudří mezi nimi věděli, že ta vzdálená země není ve skutečnosti Blažená říše Valinor, ale Avallónë, přístav Eldar na Eresseï, nejvýchodnější ze zemí neumírajících."

18 Takto se prý poté stalo zvykem Králů a Královen nosit na čele bílý drahokam jako hvězdu a nenosili korunu. [Autorova poznámka]

19 V Západních zemích a v Andúnii mluvili elfí řečí [Sindarinem] páni i poddaní. V této řeči byla vychovávána Erendis; ale Aldarion mluvil Númenorejsky, ačkoli jako všichni vznešení lidé znal jazyk Beleriandu [Autorova poznámka]. - Jinde, v poznámce o jazycích Númenoru, se říká, že všeobecné užívání Sindarinu na severozápadě Ostrova bylo způsobeno tím, že tyto části byly osídleny hlavně lidem "Bëorovského" původu; a lid Bëoru v Beleriandu brzy opustil svou vlastní řeč a přijal Sindarin. (O tomto není v *Silmarillionu* žádná zmínka, ačkoli je tam řečeno, že v Dor-Lóminu za dnů Fingolfinových lid Hadoru nezapomněl svou vlastní řeč „a vzešel z ní obecný jazyk Númenoru.") V jiných krajích Númenoru byl Adûnaic rodnou řečí lidu, ačkoli Sindarin byl v určitém stupni znám téměř všem; a v královském domě a ve většině domu vznešených nebo učených byl Sindarin obvykle rodnou řečí až do dnů Tar-Atanamira (později je v uvedeném příběhu řečeno, že Aldarion skutečně dával přednost Númenorejské řeči; je možné, že v tomto byl výjimkou). Tato poznámka dále tvrdí, že ačkoli Sindarin, jakožto užívaný smrtelnými lidmi měl sklon se rozcházet a měnit v nářečí, v Númenoru byl tento postup značně omezen, alespoň mezi vznešenými a učenými, díky jejich styku s Eldar z Erresëy a Lindonu. Quenyou se v Númenoru nemluvilo. Byla známa jen učencům a rodinám vznešeného původu, kteří se ji učili v raném mládí. Byla užívána v úředních listinách určených k uchování, jako Zákony a Svitky a Letopisy Králů (srv. *Akallabêth*, „ve Svitku Králů bylo jeho jméno zapsáno Herunúmen ve Vznešené elfštině") a často v tajemnějších pověstech. Byla také užívána hlavně v názvosloví: úřední jména všech míst, krajů a zeměpisných útvarů v zemi byla v Quenijské formě (ačkoli obvykle měla také místní tvar, obyčejně téhož významu, v Sindarinu i Adûnaicu). Jména osob, a zvláště oficiální a veřejná, obvykle jména všech členů královského domu a rodu Elrosova obecně, byla dávána v Quenijské formě.

Ve vztahu k těmto věcem v *Pánovi prstenů*, dodatku F (část *O lidech*) postavení Sindarinu mezi jazyky Númenoru působí trochu jiným dojmem: „Ze všech plemen lidí jedině *Dúnedain* znali elfský jazyk a mluvili jím; jejich praotci se totiž naučili sindarskému jazyku a předávali jej dětem jako učenost, jež se s léty málo měnila."

20 *Elanor* byl malý zlatý kvítek v podobě hvězdy, rostl také na pahorku Cerin Amroth v Lothlórienu (*Společenstvo Prstenu* II,6). Sam Křepelka dal jeho jméno své dceři na návrh Froda (*Návrat Krále* VI,9).

21 Viz výše, poznámka 10 o Erendisině původu od Bereth, sestry Morwenina otce Baragunda.

22 Tvrdí se, že Númenorejci, jako Eldar, se vyhýbali plození dětí, jestliže předvídali jakýkoli pravděpodobný rozchod muže a ženy mezi početím dítěte a jeho ranými roky. Aldarion zůstal ve svém domě po narození své dcery podle Númenorejských představ o tom, co je vhodné, jen velice krátkou dobu.

23 V poznámce k "Radě Žezla" v té době je v historii Númenoru řečeno, že tato rada neměla žádnou pravomoc nařizovat králi, jenom radit; a po žádné takové moci dosud netoužila ani nesnila jako o nutné. Rada byla složena z členů každé části Númenoru; ale Králův Dědic byl po prohlášení také jejím členem, takže se mohl učit o vládě zemi; a jiné také mohl povolat Král nebo požádat, aby byli vybráni, pokud měli zvláště velkou znalost věcí, kdykoli během rokování. V té době byli v Radě jen dva členové, kteří (kromě Aldariona) byli z rodu Elrosova: Valandil z Andúnië za Andustar a Hallatan z Hyarastorni za Mittalmar; ale nevděčili za svá postavení původu nebo bohatství, ale úctě a lásce, v níž byli chováni ve svých zemích (v *Akallabêth* se praví, že „Pán z Andúnië byl vždy jedním z hlavních rádců Žezla.").

24 Je zaznamenáno, že Ereinionovi bylo dáno jméno Gil-galad, „Zářící hvězda", „protože jeho přilba, brnění a štít vykládané stříbrem se vsazeným znakem bílých hvězd zářily z dálky jako hvězda v slunečním nebo měsíčním světle a z výšky mohly být zpozorovány elfím zrakem na velkou dálku."

25 Nebyly dokončeny jím, avšak přístav byl nakonec obnoven jeho následovníky.

26 Na druhé straně, zákonný mužský dědic odmítnout nemohl; ale jakmile se stal Králem, mohl se kdykoli Žezla vzdát; mužský dědic mohl ve skutečnosti ihned postoupit Žezlo *svému* přirozenému dědici. Pak se předpokládalo, že vládl alespoň jeden rok; a to byl případ (jediný případ) Vardamira, Elrosova syna, který nenastoupil na trůn, ale dal Žezlo svému synu Amandilovi.

27 Jinde se říká, že toto pravidlo "královského sňatku" nikdy nebylo věcí zákona, ale stalo se záležitostí pýchy: „příznak růstu Stínu, poněvadž se stal ustrnulým, když rozdíl mezi rodem Elrosovým a jinými rody v délce života, síle nebo schopnostech se zmenšil nabo zcela zmizel."

28 Toto je zvláštní, protože Anárion byl Dědicem za Ancalimina života. V "Rodě Elrosově" se říká jen to, že Anárionovy dcery „se vzdaly žezla."

Časné generace Elrosova rodu

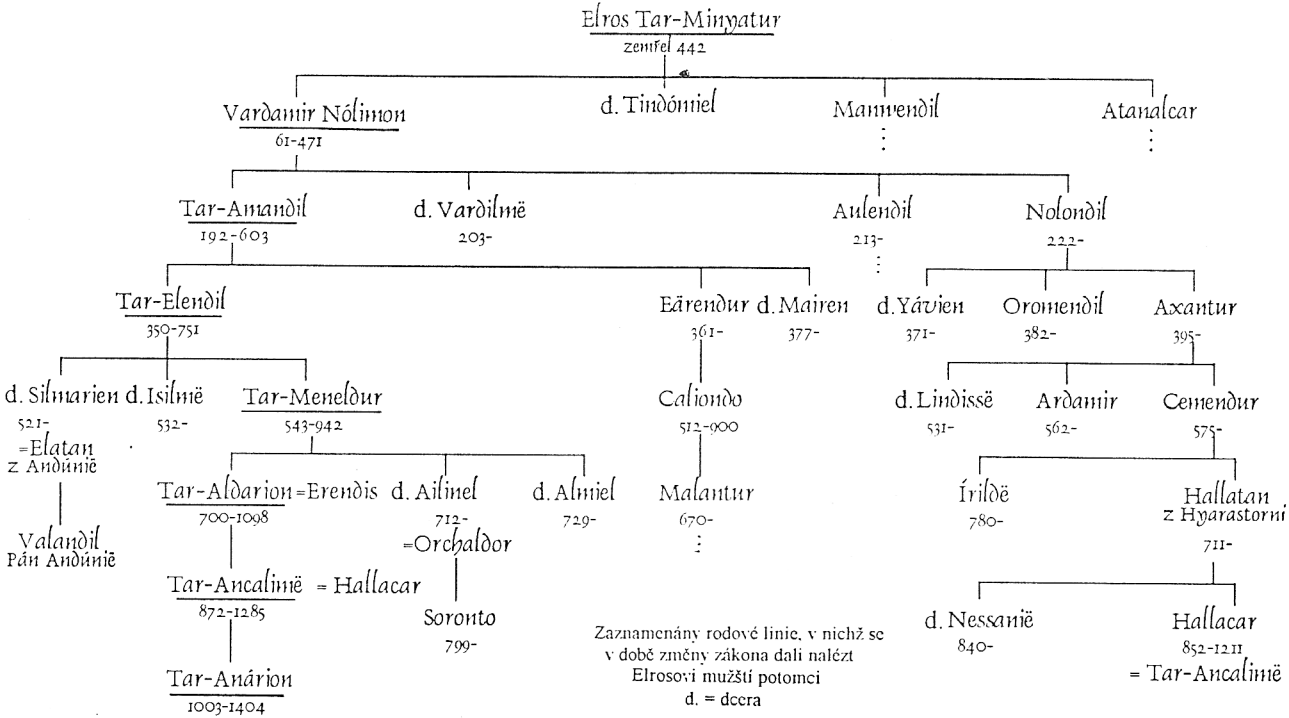

Zaznamenány rodové linie, v nichž se v době změny zákona dali nalézt Elrosovi mužští potomci

d. = dcera

Z anglického originálu
kapitol
A Description of Númenor a
Aldarion and Erendis
z knihy
UNFINISHED TALES

přeložila Irena Votavová
ilustroval Radim Pech

Redakce: Filip Münz
Technická redakce: Mirka Misáková
Titulní ilustrace a grafická úprava: Radim Pech
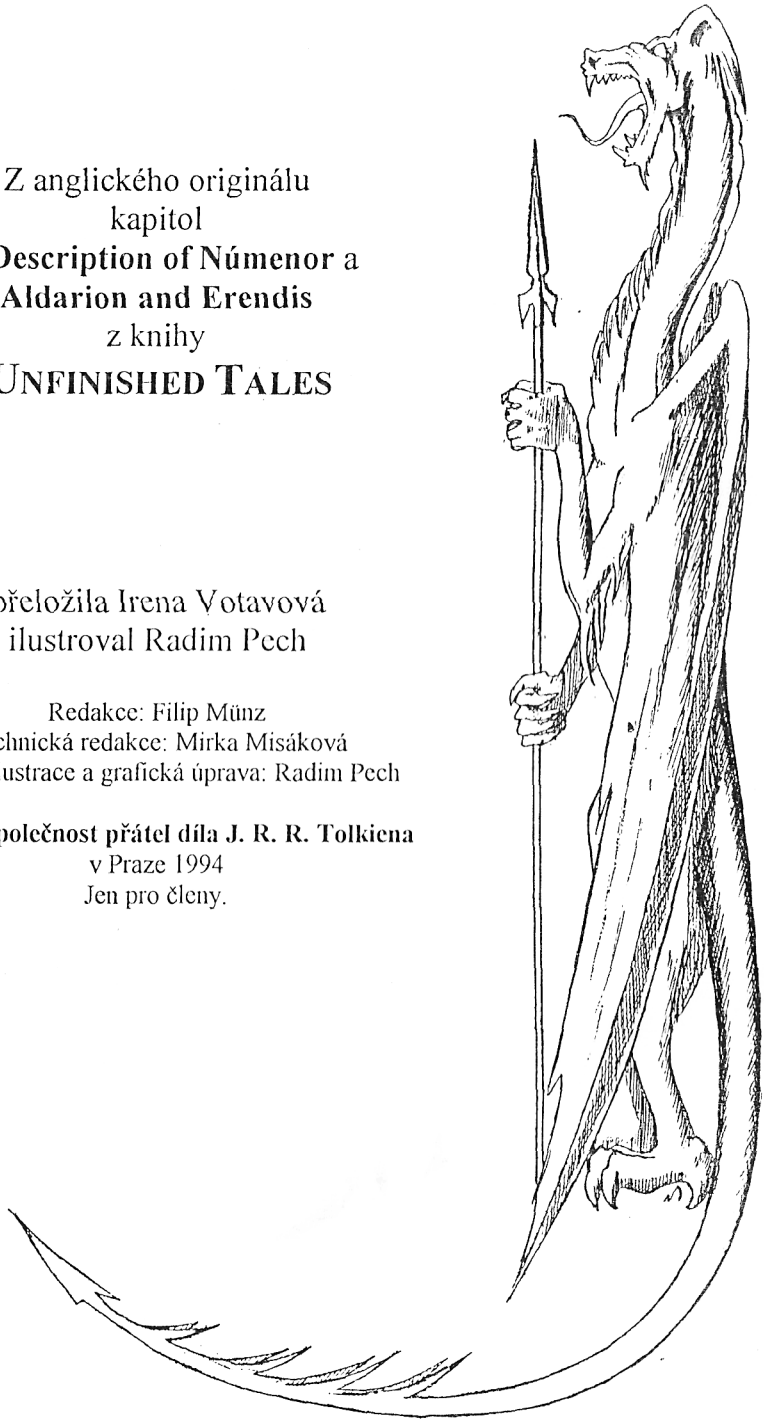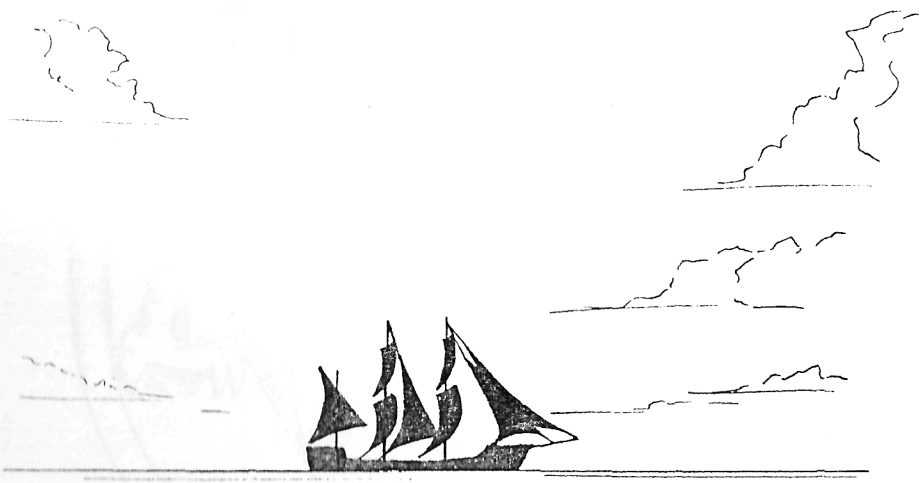
Vydala **Společnost přátel díla J. R. R. Tolkiena**
v Praze 1994
Jen pro členy.